

Nyuszivarázs

2025.

Húsvéti versek és mesék gyerekeknek

Nyuszivarázs

Tartalomjegyzék

Előszó	6
Fekete-Vadászi Erika: Az igazi húsvéti nyuszi története	7
Igó Norbert Krisztián: A szívünkben élő ünnepi varázs.....	9
Herczegné Fodor Anikó: Húsvéti recept.....	11
Éginé Szederkényi Edina: Az elkészített ugrifüles.....	12
Lájer Ramóna: Kellemes húsvétot.....	14
Király Péter: Nyúl Eszter	15
Kovács Bernadett: Húsvét egy csapatban.....	16
Gyurkó Mónika: A kis nyúl és az illatos Húsvét	18
Gyurkó Mónika: Nyusszancs tappancs	19
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi Az ajándék nyúl története	21
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: A kíváncsi nyuszi.....	25
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: A nyuszi meg a tojás	26
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: Húsvéthétfő	27
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: Húsvéti mese.....	28
Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: A megújulás	29
Bodolai Anna: Nyuszikoma izgalma.....	30
Fekete-Vadászi Erika: Az igazi húsvéti nyuszi története	31
Fázold Anett: A húsvéti nyuszi.....	33
Csullagné Szőke Zsófia: Puszi Nyuszi és a húsvéti nyúl.....	36
Vajai Alíz Anna: Húsvét története	38
Nagy Melinda: Húsvét reggel.....	42

Nagy Melinda: Nyuszi álom	43
Dreiszker Tünde: Nyúl Piroska	44
Dreiszker Tünde: Húsvéti meglepetés	45
Dreiszker Tünde: Húsvéti üzenet	46
Szécsényi Klaudia: Egy új kaland kezdődik.....	47
Belsőné Kertész Zsófia: Róka úrfi szabadságra megy (Jankának, Eminek és Borinak)	53
Natali Sanders: Nyuszi lapul.....	55
Natali Sanders: Tavasz jön.....	56
Natali Sanders: Betoppant a nyuszika	57
Tyerjánszkiné Riba Júlia: Fiókamentés	58
Tyerjánszkiné Riba Júlia: Nyuszirajz.....	62
Tyerjánszkiné Riba Júlia: Lackó nyuszi tojásai	65
Vajda Nelli: Húsvéti csoda.....	70
Dörfler Katalin: Csengettyű sziget a vízesés tövébe	73
Hajdú Viktorné: A kíváncsi kisnyuszik	78
Szabó Flóra: Húsvét ünneplése	82
Farkas Fanni: Húsvéti Multság	83
Sík Gábor: Egy kis bogár vallomása.....	84
Szebeni Boglárka: A legbátrabb tapsifüles.....	86
Fodor Enikő: Egy varázslatos húsvét.....	89
Michalovics Mónika: Nyuszivarázs.....	93
Iochom Zsolt: Elsőlocsolás	94
Iochom Zsolt: Józsi locsoló verse	95

Kurilla László: Nyúl mulatság	96
Jámbor Ildikó : Hét Húsvét emléke	97
Somodyné Jámbor Ildikó: Húsvétkor	101
Szalona Adrienn: A legszebb hímestojás	102
Házi Henriette: Tyúk dilemma	106
Dudás Zoltán: Húsvétra 1.	107
Dudás Zoltán: Húsvétra 2.	108
Borján Márta: Veszélyben a húsvét!	109
Borján Márta: Erdei majális	112
Borján Márta: Anyák napi ajándék.....	118
Koczogh Julianna: Kertek királynője	121

Előszó

Nyuszivarázs – Húsvéti versek és mesék gyerekeknek

Ha megérezed a tavasz illatát, a pitypang bólogatását és a napsütés simogatását, akkor tudhatod: a nyuszik már úton vannak!

A „Nyuszivarázs” egy olyan varázslatos gyűjtemény, ahol a húsvét nemcsak csoki és locsolás – hanem történetek, versek, kacagás és rengeteg szeretet is.

Ebben az e-könyvben igazi kincsekre bukkanhatsz: kedves kis mesékre, vicces versikékre és szívmelengető gondolatokra.

Minden egyes alkotásban ott bujkál egy kis nyusziszív, ami csak arra várt, hogy végre rátalálj.

Köszönjük minden alkotónak, hogy megosztották velünk húsvéti csodáikat!

Olvasd, lapozgasd, és ha tetszik, add tovább a varázst!

Szeretettel,

Rácz-Akácosi Laura és Rácz-Akácosi Attila

Művész Magazin

Fekete-Vadászi Erika: Az igazi húsvéti nyuszi története

Egyszer volt, hol nem volt, az alföldi síkságon is túl, volt egyszer egy nyuszimama, Dió, aki 12 évvel ezelőtt éppen húsvét napján hozta világra a kisnyuszijait.

Dió egyik babáckája az Áfonya nevet kapta, és először a fővárosba, majd egy, a Mátra lábánál található kis faluba költözött a gazdájával.

Áfonya mindig is szerette a pocakját, a széna mellett sok fűzfát, pitypangot evett, és a répa is a kedvencei közé tartozott. A bundája gyönyörű barna színű, a fülei pedig igazán különlegesek, ugyanis nem az ég felé állnak, mint az átlagos nyusziknak, hanem lefelé lógnak.

Egyszer, amikor oltásra ment a fővárosban, meg is kérdezték a gazdáját a villamoson, hogy miért lógnak a fülei a nyuszinak, talán beteg vagy szomorú? Szerencsére semmi ilyesmiről nincs szó, ő pusztán csak ilyen fajta.

Te láttál már lógófülű nyuszit?

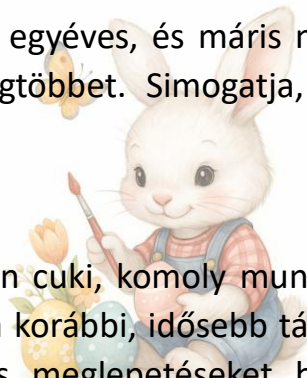
Áfonyának rengeteg élményben volt része Budapesten. Első perctől imádta a gazdáját, sokat simogatta, játszottak. A kiskedvenc gyakran felugrott az ágyba estenként, és együtt aludtak. Ha a gazdija esetleg bánatos vagy beteg volt, a nyuszi ott termett mellette, és a mozgó kis orrával megbökdöste, hogy jobb kedvre derítse.

Az igazi kalandok azonban a Mátra lábánál kezdődtek. Persze a játék ott is folytatódott, de sok más is várt a tapsifülesre vidéken. Ott a kertben friss finomságok teremnek, sok-sok retek levéllel, alma- és fűzfaágakkal, valamint pitypanggal és illatos rózsaszirmokkal tömi tele a pocakját Áfonya. Van három kutyatesója, Bogi, Nella és Fifi.

Majd végre-végre lett egy kispapája is. Soma baba egyéves, és máris nagyon szereti a bundás cimboráit. Áfonyával játszik a legtöbbit. Simogatja, megy utána, vagy csak egyszerűen nézi, ahogy ugrabugrál.

Neked mi a kedvenc állatod?

Áfonya nyuszi amellett, hogy gazdája örömeire nagyon cuki, komoly munkája is van. Mert bizony a születési dátum kötelez! Leváltva korábbi, idősebb társát, ő lett az igazi húsvéti nyuszi. Évről-évre kedves kis meglepetéseket hagy a

gyerekeknek húsvétkor. Általában a kertekben, parkokban rejti el azokat. Csokitojások, apró játékok is várhatják a lelkes keresőket.

Nincs is annál jobb móka, mint átfésülni a füves, bokros részeket, vagy bekukkantani a szalmakazlakba, s megtalálni a csomagokat.

Te is szereted a tojáskeresést?

Mindig, amikor elindulsz felkutatni a te ajándékaidat, jusson eszedbe Áfonya nyuszi, aki nagy-nagy szeretettel viszi el évről-évre hozzád is a húsvéti meglepetéseket! Idén mit kértél tőle?

Igó Norbert Krisztián: A szívünkben élő ünnepi varázs

Sosem felejttem Róza nénit, a kedvenc óvónénimet. Kiskoromban tőle tanultam meg, hogy amíg a szívünkben él az ünnepek varázsa, addig a hagyományok sem vesznek el.

Húsvéthétfő délután volt. A feleségemmel, Brigivel és három gyermekünkkel a játszótérre tartottunk, a szokásos húsvéti tojáskeresésre. Míg a gyerekek hintáztak, Brigi és én elrejtettük a tojásokat a játszótér minden zegzugában.

Nem sokkal később megérkezett a barátom és kollégám, Nándi, egy kisbusszal. Tizennégy gyermek ugrott ki vidáman a járműből. Olyan öröm sugárzott az arcukról, hogy majdnem elpityeredtem.

– Kedves tojáskereső csapat! – csaptam össze a tenyerem. – A tojások már elrejtve várnak benneteket. Ha mindet megtaláljátok, meglepetésben lesz részetek. Sok sikert!

A gyerekek kosárákkal a kezükben, boldogan szaladtak szét. Mi, felnőttek, mosolyogva figyeltük őket. Ekkor vettem észre egy idős nénit, aki a padon ült, mellette egy kisgyermek.

A szívem egy pillanatra kihagyott. Róza néni volt az. Egy hat év körüli kislány – az unokája – épp a mászókan játszott mellette.

– Üdvözlöm – léptem oda hozzá. – Kellemes húsvéti ünnepeket kívánok!

– Köszönöm, viszont kívánom – felelte, le sem véve a szemét a kislányról.

Tétován álltam, majd leültem mellé.

– Szép kislány. Az unokája?

– Igen – bólintott.

– Tojáskeresést tartunk – magyaráztam. – Olyan gyerekeket hoztunk el, akiknek ritkán van részük ilyen ünnepi programban. Nándi, a barátom, bejárja a várost, összegyűjti őket, és mi megszervezzük nekik ezt a délutánt.

Most nézett rám először igazán. A szeme elkerekedett.

– Maga... Maga Krisztián?

Elmosolyodtam.

– Igen, Róza néni. Én vagyok az.

Letette a szemüvegét, a szája elé kapta a kezét, aztán megölelt. A kabátjára csöppent a könnyem.

– Hogy milyen régen láttalak! – mondta meghatottan.

Elmeséltem neki az életemet, a családomat, a gyerekeimet. Ő odahívta az unokáját, Jázmint, aki boldogan csatlakozott a játékhoz.

– Igazán szép, amit csináltok – mondta. – Jó látni, hogy ilyen szívvel vagytok a gyerekek felé.

Lenyeltem a torkomban gombóccá duzzadt érzést.

– Róza néni, emlékszik az első farsangi ünnepségemre? Nekünk akkor nem volt pénzünk jelmezre. Nagyon sírtam. Maga pedig boszorkánynak öltözve próbált megnevettetni, aztán végül elszaladt, és vett nekem egy tűzoltó jelmezt. Soha nem felejtettem el azt a napot.

Elcsuklott a hangom.

– Akkor tanított meg nekem valamit. Hogy mindig van remény. Hogy az ünnepek varázsa bennünk él. És ha továbbadjuk, sosem vesznek el igazán.

A játszótér felé mutattam. A gyerekek nevetve szaladtak, kezükben csillogó tojásokkal.

– Nézze, Róza néni. Ez mind az ön kedvességének a gyümölcse. Ha akkor nem segít, talán most én sem segítenék másoknak.

Megragadtam a kezét. Ő csak mosolygott, könnyezve.

– Köszönöm, Róza néni. Kellemes húsvéti ünnepeket kívánok!

– Én is, Krisztián – suttogta, és megszorította a kezem.

Herczegné Fodor Anikó: Húsvéti recept

Kerek erdő közepében, odalent a föld mélyében, lakott lent egy nyuszi család, ki munkából nem ismert hiányt.

Az ő történetük messzire nyúlt vissza, mert ők tudták csak mi a húsvéti nyúl titka.

Mitől lesz olyan illatos a kalács? És hogyan lesz tarka a húsvéti tojás?

Ezeket a titkokat egy nagy könyv őrizte, amit még ők nyúlajuk írt meg gondosan odafigyelve.

Így szólt hát az ő receptje, amit be kellett vésni a nyuszi fejekbe.

A kalácshoz kell tej, liszt, élesztő, cukor, mindenből annyi amennyi elégnek bizonyul.

Tojásból mehet bele három, de én a vaját se sajnálom.

Ami biztos kell még hozzá, azok a szorgos kezek, és amiből sosem elég, az a szeretet.

Így lesz nagy foszlós a kalácsod, most a tojásfestés jön, de egyszerű meglátod.

Fogd a tojásod mit Tyúkanyótól kaptál, és az ecseted mit előtte bő festékbe mártottál.

Megkened a tojásokat, pirosra, sárgára, kékre, de egy pillanatra se nézz félre!

Mert leeshet a tojás ami nagyon törékeny, ne hagyjuk hogy a munka kárba vesszen!

Ha megszáradt a festék, jöhet rá a minta, a szép munkának a türelem a titka.

Eztán a dolgotok már csak annyi, húsvét reggelén a tojásokat a kertekbe el kell dugni.

Virágok közé, bokrokhoz, fákhöz, és mehetnek még mellé csoki tojások.

Így szolt hát a recept ők nyúlajó könyvében melyet a nyuszik betartottak minden évben.

Megtanulták azt is, hogy sokat kell dolgozni, de a legjobb dolog a világon, adni, adni, és adni!

Éginé Szederkényi Edina: Az elkésett ugrifüles

Bojtos farkú tapsifüles egy nap arra ébredt,
hogya húsvét ünnepéről sajnos már lekésett.
Nem értette, hogy lehet, hisz sosem történt ilyen,
nagyon bántotta a dolog, mardosta a szégyen.

Felkapta hát nyúlcipőjét, s futott, ahogy tudott,
gondolta még találhat egy résre nyitott kaput.
Becsempészi ajándékát a kert közepére,
megbújik a bokor alján, onnan leskelődve.

Ugrifüles bánatára nem volt nyitott kapu,
azt gondolta itt a vége, jön az úti lapu!
Húsvéti nyúl nem lesz többé, marcangolta magát,
senkinek nem kell olyan nyúl, ki nem végzi a dolgát.

Ám ebben a pillanatban, mit lát nyuszi szeme,
copfos kislány jön a sarkon, gipszben a bal keze.
Anyukája kézen fogva, óvatosan vezeti,
megállnak egy zöld kapunál, és a kulcsát keresi.

Odaugrik ugrifüles, meglapul a fűben,
amíg anya kaput nyitja, beoson merészen.
Elszalad a virágokhoz, s arra kéri őket,
rejtsék el a szirmaikkal, hadd készítsen fészket.

Ajándékát elhelyezi, óvatosan, szépen,

aztán magasra felugrik, a kislány látja éppen.
„Anya! – kiált örömeiben – nem fogod elhinni!
A húsvéti nyúl mégis tudott ajándékot hozni!

Tudta ő, hogy baleset ért, azért is jött késve,
úgy szánta, hogy itthon legyek a meglepetésre!”
Bojtos farkú ugrifüles boldogan hallgatta,
értette már, késésének mi is volt az oka.

Lájer Ramóna: Kellemes húsvétot

Keltem én egy nap kora reggel,
Egy nap mikor máshogy telt el.
Láttam sok-sok kicsi gyermeket,
Láttam, ahogy mind boldogan nevet.
Egy percnyi boldogság az arcon mosoly,
Még egy locsolás, ez most már komoly.
Egy piciny gyermek apró mosolya,
Sok ajándék, mindenkinél öröm és csoda.
Házak udvarát minden évben járom,
Úgy érzem, ez az én boldogságom.
S ha egyszer én is egy apró gyerek lehetnék,
Vidáman, ugrálva én is boldogan énekelnék.
Érezném, hogy ők milyen boldogok,
Tojást adnék, pirosat, ha jönnének, locsolók.
Illesztenék hajamba, egy szál virágot,
Ülve fonnék koszorút, adnék boldogságot.
Nézném a rétet, mennyi sok szép virág nyílik,
Nagyon szép csokrot kötnék, ahogy azt illik.
Egy nap mikor korán indul és izgatott a reggel,
Pár éve már, hogy ez az, ami boldogan tölt el.
Ezernyi mosoly, sok kicsi gyermek arcán,
Kosárcájuk meg töltve, boldogság hangján.
Egyik nap mikor örülsz, hogy örülnek,
Téged látnak és máris szeppennek.
Kicsi kezük, riadtan nyújtja feléd a kezét,
Így kissé félve, ad jó kis csemegét.
Várnak, hisz öröm vagy számukra,
Árktot ugrani, fárasztó egy munka.
Napod újra fáradtan, örömmel telt el,
Országnyi mosoly arcokra került fel,
Köszönet és boldogság a gyerekek arcán,

Kellemes húsvéti ünnepeket mindenki kíván!

Király Péter: Nyúl Eszter

Álomföldön, sötét földön élt egyszer
Egy fehér színű, bolyhos jószág,
Úgy hívták őt, hogy Nyúl Eszter.

Fekete fák között, fekete fűben,
A szürke égbolt árnyékában,
Búslakodott egykedvűen.

De történt egy nap, hogy egy tojás gurult,
Éppen elé, tarkabarkán, és
Benne valami megmozdult.

Sorra vette: Piros, kék, sárga meg zöld,
Sose látott még ennyi színt.
– Legyen színes az egész föld!

Ecsetet ragadott, s máris nekiállt,
S szorgos-dolgos munkája nyomán
Minden fatörzs barnává vált.

A fű kizöldült, az ég frissen kékllett,
Az üde színek varázsában
A világ végre feléledt.

Legvégül a tarka tojást mázolta
Át pirosra, hogy Nyúl Csabának
Odaadja majd, húsvétra.

Nyúl Eszter azóta is minden évben
Ecsetet fog és színeket fest,
Hogy a tavasz ébredhessen.

Kovács Bernadett: Húsvét egy csapatban

Lágy szellő kél patak mentén, hol a napfény a víz tükréhez ér.
Erdő mélyén, tündék tánca, fokozza a varázs lázat.

Ott hol mindent titok ölel, hol a szél is csendben figyel.
Ott lakik a Nyuszi gyerek, kinek kedve mindig kerek.
Puha, moha lába alatt, piros gomba kis otthona,
Ott serényen, az erdő néppel meglepetésre készül éppen.

Tarkavirág szőnyeg szélén, harmat cseppes fűszál végén,
egy búzavirág árnyékában serénykedik néhány páva.
A méhek sem restek, virágporból színt kevernek,
van itt lila, piros, sárga, de melyik kerüljön fel a tojásra?

Termeszvárból néhány hangya, hogy a jónép a munkát hajnalig bírja, hoz,
szívből szóló vidámságot, na meg jóleső boldogságot.
Közeleg a húsvét, nini, a tyúkok alól a tojást szedd ki!
Persze, ha a tollas megengedi!

Nem messze az otthonától, lakik Kot-kot, ki folyton táncol,
de két tánc között, ha ideje hagyja gyűjti a tojást, mint a szorgos hangya.

Róka koma tudja jól, hogy tojás nélkül a húsvét nem jó,
így hát a boldogságtól néhány tojást be is spájzol.
Puha bundás mackó gyerek, kosarába csendben tojást szedett.

Két kis komisz azt gondolta, erősen az eszükre hallgatva,
Egy-két tojásból mi baj lehet, hiszen a jó célért cselekszenek.
Elvitték hát a szerzett zsákmányt meglepték a szorgos bandát.

Két lépés közt a tollas látta, hogy otthonában valami huncutság van.
Futott az ólhoz és betekintett, ám a tojásoknak már hűlt helye sincsen.
Végig futott a patak partján, majd leküzdve a rigolyáját,
felfutott a szikla szirten, de a tojásoknak nyoma sincsen.

Bánatában, mit volt tenni, gondjaiba temetkezni,
mi lesz most a gyerekekkel, kik az álmoságtól húsvét reggel,
mosollyal az orruk alatt megtölti a kosarukat.

Barátjához érve meglepődve látta, hogy a tojások már készen az asztalon sorakoznak éppen.
Nyuszi gyerekészbe kapott, hogy a tojások felett zöld utat a két rosszság nem kapott.

Pihe puha mackó gyerek bocsánatért esedezett,
de barátja a Róka a jó célt a szem előtt tartva elmesélt egy történetet,
melyben mindenki jó célért cselekedett.

Akár Nyuszi, akár Róka az állat sereg egy életre megtanulta, hogy barátok közt fontos a hűség, az egyenes és az őszinte beszéd.
Megtérült a közös munka, gyerekektől mosolyt lopva,
színes tojás, tarka lepke ez a húsvét meg lett mentve.

Gyurkó Mónika: A kis nyúl és az illatos Húsvét

- Gyertek gyerekek, elmesélem néktek “ A kisnyúl és az illatos Húsvét.” mesémet.

A kis tapsifüles Lencsiről szól e mese, ki nem volt más mint a Bundás család gyermeke.

Az odúban a nagy bundájú nyúl mama készült a húsvéti ebédre.

Volt ott sonka, retek, főtt tojás, és még egy jó nagy adag frissen sült fonott kalács.

De, hogy nyúl papa se maradjon tétlen, apró csoki tojásokat rejtett el az erdőszélen.

Eközben Lencsike a zöldellő réten, az arany színű napsütésben, hímes tojásokat festett.

Már nagyon várta a Húsvéti ünnepeket, mert szerette a szép verseket és locsolást, amiért cserébe adhatott színes, hímes tojást.

Egyszer csak, apró orrocskája finom illatot érzett.

Szimatolt a kis orra ide-oda, ide-oda, majd meglátta a magas fát, mely kék virágaiból ontotta szédítő illatát. Megpróbálta szép virág után nyúlni, de mancsát hiába nyújtotta az aranyló szálú ágakat elérni nem tudta. Hát, hosszú tappancsával nagyokat ugrott, hogy az orgonaágát elérje, de egyszer sem volt szerencséje. Addig addig ugrált, s bukfencezett, míg egyszer csak bundás tappancsával egy rózsaszín nyúlós dologba keveredett.

Nem tudta, hogy mi lehet, ti tudjátok e gyerekek?

Felhúzta hát a nagy tappancsát, s látta hogy csak nyúlik és nyúlik a fura rózsaszín vacak a hófehér bunda alatt.

Hirtelen a kobakjában ragyogó ötlet kerekedett, eszébe jutott, hogy ennek segítségével talán, eléri az illatozó kék eget. Hát neki rugaszkodott és ugrott egy hatalmasat.

A rágógumi elkezdett nyúlni s hopp, egyszer csak elszakadt, segítve őt a repülésben a kékellő égben, egészen a napsugaras orgonafa kellős közepébe, ahol bundás mancsa megragadta és jó erősen szorította.

Lencsike boldogan ugrált haza, karján a kis kosara, benne a sok színes festett tojás csoda és az illatozó orgona.

Gyurkó Mónika: Nyusszancs tappancs

Hopp, egy nyusszancs tappancs dobban,
végig ugrál a hetedhét pagonyban.

Sok dolga van még neki,
tojásokat kell festeni.

Pirosat, zöldet, sárgát,
S néhány világoskék cirádást.

Dolgos kis legény ő,
nem hét határon tekergő.

Hopp, a nyusszancs tappancs dobban,
végig ugrál a virágos pagonyban.

Eléri a dombtetőt,
onnan szed egy csokor aranyesőt.

Hopp, a nyusszancs tappancs dobban,
Tovább ugrál, a tavaszi pagonyban,

Sok dolga már nincs neki,
csak húsvétot kell hirdetni.

Feláll egy hatalmas kidőlt fára,
s onnan hangosan kiáltja:

Jöjjetek, jöjjetek húsvéti asztalhoz üljetek,
Legyünk ma együtt, hogy a tavaszt ünnepeljük.

Jöjjetek, jöjjetek, csoki tojást keressetek,
ott bújnak a bokrok alatt, várják a nagy gyerek hadat.

Terítve van már a füves pagony,
Minden jó van az asztalon,

Színes piros tojás mellett,
itt a főtt sonka is, és a ropogós retek.

Jöjjetek, jöjjetek, elkészült a vacsora,
A finom, Húsvét ünnepi lakoma.

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi Az ajándék nyúl története

Tündérország legszebb részén volt egy dús, zöldellő lóherékkel, zsenge fúvel telített mező. A mezőnek a közepén állt egy hatalmas öreg tölgy, aminek a vaskos gyökerei üreget képezve kitüremkedtek a földből. Egy ilyen kényelmes barlangocskában lakott Nyuszi Mancsi és Nyuszi Misi a fészeknyi gyerekükkel. A gyerekek nagyon elevenek voltak, a négy égtáj felé egyszerre futottak. A szülők nem győzték fegyelmezni, veszélyekre figyelmeztetni őket. A nyuszik anyukája, hogy elterelje a nyúlfik figyelmét, leültette őket a selymes fűbe, s elkezdett mesélni nekik az élete történetéről.

- Egyszer régen, én is voltam gyerek. Ugyanolyan csintalan, a világ minden titkát felfedezni vágyó kölyök, mint ti. Nem ide, Tündérországba születtem, hanem az emberi világban, egy tanyán láttam meg a napvilágot. Tiszta, szép nyúlketrecben laktunk a szüleimmel. A gazdánk nagy figyelemmel gondoskodott rólunk, s minden földi jóval elhalmozott bennünket. Az anyukám annyi szeretettel vett körül engem és a testvéreimet, hogy a szívem állandóan tele volt az öröm általi melegséggel. Boldognak éreztem magam.

Az egyik nap idegenek érkeztek. Egy házaspár, egy kislánnyal. Gyönyörű kislány volt, göndör, szőke hajjal, tejszerű fehér bőrrel és ragyogó, ártatlan mosollyal az arcán.

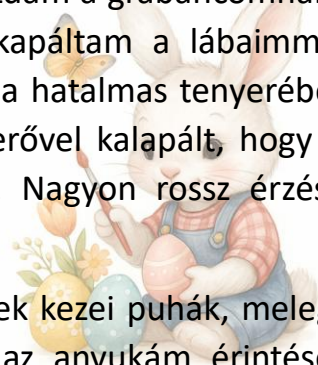
- Szóval megegyeztünk. Arra kérem Önöket, hogy vigyázzanak rá. Ő nagyon sok törődést igényel. – hallottam fél füllel a gazdám hangját, de nem nagyon érdekelt.

Fogalmam sem volt róla, hogy én képeztem az alku tárgyát.

- Természetesen meg fog kapni tőlünk minden figyelmet. – ígérte egy idegen, de kedvesnek tűnő női hang.

Ezzel egy időben nyílt is a ketrecünk ajtaja, s a gazdám a grabancomnál fogva kiemelt a biztonságos családi fészekből. Rúgtam-kapáltam a lábaimmal, de mindhiába. Átadott egy magas, idegen férfinak, aki a hatalmas tenyerébe vett. Minden porcikámban reszkettem. A szívem olyan erővel kalapált, hogy szinte fájt. Addigi életemben először éreztem félelmet. Nagyon rossz érzés volt. Émelyegtem.

A férfi lehajolt a kislányhoz, s felé nyújtott. A gyerek kezei puhák, melegék és annyira könnyedek voltak. Majdnem olyan, mint az anyukám érintése. Egy aprócska nyugalmat éreztem abban a számomra ijesztő helyzetben.

- Tessék Lili. Fogd meg. A húsvéti ajándékom. Ő most már a barátod. De minden nap gondoskodnod kell róla. Vállalod a felelősséget? Ha nem, nem maradhat nálunk. Most kell eldöntened, amíg itt vagyunk.
- Mondd, hogy nem tudod vállalni kicsi lány! Mondd gyorsan! –kérleltem magamban, arra gondolva, hogy mindjárt mehetek vissza a szülői házba és vége lesz a rémálomnak.

De nem így lett.

- Igen apa! Gondoskodni fogok róla. Megígérem. – csacsogta a kislány olyan lelkesedéssel, hogy az szinte dallamként hangzott fel azokból a cseresznyepiros ajkából.
- Szóval mennem kell. Döntöttek helyettem. – szögeztem le néma szomorúsággal.

Gyors, felnőttes kézfogások után elindultunk a kijárat felé. Beültünk egy autóba, s máris az új otthonom felé tartottunk. Teltek a percek, amik nekem óráknak tűntek, s már nem is éreztem az édesanyám oltalmát adó, finom illatát. Csak ültem összegubbaszkodva, az ismeretlen feltárlását várva.

- Megérkeztünk. – mondta az asszony, amikor megálltunk egy hatalmas, szép ház előtt.
- Fogd a nyuszt, Lili, s vidd be a helyére! Meg kell szoknia velünk élni. Vigyázz, hogy ki ne szökjön a kezeid körül, mert nem fogjuk megtalálni!
- Dehogyan szökök. – gondoltam magamban.
- Hova is mennék egy számomra ismeretlen környéken?

Szorosan belesimultam Lili kezébe, biztonságot, védelmet remélve.

Beléptünk egy csodálatosan ragyogó helyiségbe, ahol minden rózsaszín és fehér volt. A falak, a függönyök, az ágyat borító takaró, s még a szőnyeg is. A polcok roskadoztak a játékoktól. Ez volt Lili szobája és attól a naptól fogva az enyém is.

- Jó lesz itt. Kár volt félni. – állapítottam meg megnyugodva.
- Ez a mi szobánk. Mostantól a neved Mancini lesz. Nyuszi Mancini. Remélem, hogy tetszik.
- Tetszik vagy sem, mit tehetnék? – gondoltam.
- Majd megszeretem, sőt már kezdem is szeretni. – szögeztem le a ténymegállapítást, amint az engem simogató kezek melegségét újra éreztem.
- Ez meg itt a te kuckód lesz. – mutatott egy nagyobb méretű ketrecet Lili.
- Ne félj, csak akkor kell benne lenned, ha egyedül maradsz a házban.

Hamar beesteledett, s mindenki elvonult aludni. Mi is az új barátommal. Lili a karjaiban tartva szorosán magához ölelt és pár pillanat múlva már aludt is. Meg sem mertem mozdulni, nehogy megzavarjam az álmát. Én még sokáig ébren voltam. Elhomályosodott szemekkel a régi otthonomra gondoltam. A szüleimre, a testvéreimre, a gazdámra. A zöld here illatára.

Másnap nagy sürgés-forgás volt a házban. Mindenki a húsvéti ünnepekre készülődött. Sonkát, tojást főztek, kalácsot, süteményt sütöttek, salátát készítettek. A salátából én is kaptam, amivel alig tudtam betelni, olyan finom volt.

A húsvéti ünnepek csendesen teltek el. Mi Lilivel rengeteget játszottunk. Szerettem hallani a kis társam önfeledt kacagását. Büszke voltam rá, hogy boldoggá tehetem. Húsvétvasárnap egy fedeles kosárban még a templomba is elvitt magával a misére.

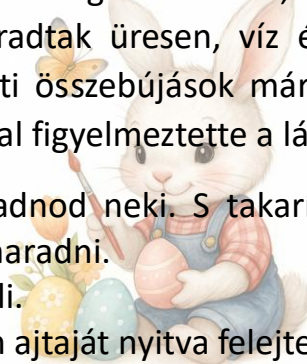
Húsvéthétfőn annyi vendég jött, hogy nem is bírtam számlálni őket. Az egyik jött, a másik ment. Megöntözték Lilit és az anyukáját. Azért, hogy el ne hervadjanak. A locsolkodó fiúk festett tojásokat kaptak ajándékba. Nagyon tréfás volt látni az ünnepnek ezt a részét. Külön öröm volt számomra, hogy minden látogató el volt tőlem ragadtatva. Kezdttem megkedvelni az új életemet.

Az ünnepek elteltével beköszöntöttek a hétköznapok. Mindenki ment a maga dolga után. A felnőttek dolgozni, Lili az óvodába. Én meg naphosszat magamra maradtam a ketrecemben. Eleinte a kis társam, amint hazaérkezett, szaladt hozzám. Én voltam az első, akinek elmesélte a napi élményeit. Hallva a meséit, úgy elolvadtam az örömtől, hogy mindjárt el is felejtettem, hogy milyen unalmas volt egyedül. Ráadásul még előttünk volt az egész délután, amikor játszhattunk kedvünkre.

Múltak a hetek, s Lili már nem szaladt hozzám rögtön azután, ahogy megérkezett az óvodából. Sőt, egyre többször maradtak üresen, víz és étel nélkül, a táljaim, kitakarítatlanul a ketrecem. Az esti összebújások már rég a múltban rekedtek. Az édesanyja számtalan alkalommal figyelmeztette a lányát:

- Lili! A nyuszi el kell látnod. Enni, inni kell adnod neki. S takarítani a helyét. Megegyeztünk. Különben nem fog itt maradni.
- Nem érdekel. Már nem a barátom. – felelt Lili.

Némi szóváltás után duzzogva ellátott, de a ketrecem ajtaját nyitva felejtette.

Én kihasználva az alkalmat, kijöttem a ketrecből, gondolván nem lesz abból különösebb baj. Egy sarokban meghúzódva töltöttem az éjszakát, miközben a szemeimmel egyfolytában Lilit lestem.

- Hátha most lesz az a pillanat, amikor magához ölel! – vágyakoztam.
De nem történt semmi.

Reggel mindenki sietett, s én ott maradtam a szobában bezáratlanul. Nem tagadhatom, óvatlan voltam, s a fehér szőnyegre kipotyogott néhány nyuszibogyó.

- Nem nagy ügy. – csitítottam a háborgó lelkiismeretemet.
De még az nap délután ez az általam elkövetett hiba tette rá a pecsétet arra a döntésre, hogy el kell mennem. Végleg. Lili el sem búcsúzott.

Az apja beletett egy dobozba, autóba ült velem, s meg sem állt egy távoli erdőig. Ott kirakott az út mellé.

- Menj a dolgodra. – dünyögött, s szenvtelen arccal visszaült az autóba.
Elment. Egyedül maradtam. Újra félttem. Úgy, mint mikor elszakítottak a családomtól.

Fáztam. Nem tudtam, hogy hol rontottam el.

- Talán a misén, amikor a pap olyan szépeket mondott a szeretetről, s én belealudtam. Vagy nincs is szeretet? Akkor miről szólt az eddigi életem?
– zakatolt bennem a sok megválaszolatlan kérdés.

Közelgett az este. Fáztam és keservesen sírtam. Nem volt hova mennem. Nem volt már otthonom.

A zokogásom olyan hangos volt, hogy meghallották a tündérek. Értem jöttek és megvigasztaltak. Igazi otthont teremtettek számomra. Megmutatták, hogy létezik az őszinte, érdek nélküli szeretet. Szeretet, ami ad, de sohasem vesz el. Azóta itt élek Tündérorszámban. Békében. Veletek.

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: A kíváncsi nyuszi

A bolyhos farkú kicsi nyuszi,
Szívét rég egy kérdés gyötri.
Egy nagy titokra oly kíváncsi:
Hogyan is kell tojást tojni?

El is dönti, hogy kilesi,
Mikor a tyúk fészket üli.
- Eltanulom a technikát,
Tojok én is sok-sok tojást!

A rejtélyt leleplezi,
Mikor az ólat kémleli.
- Tudom már! – s nekilendül.
Hazaérve fészekre ül.

De természete nyugtalan,
A fészekről gyors felpattan.
- Nincs időm az ücsörgésre,
Mennem kell a zöld mezőre.

- Azt gondolom, hogy a tyúkok,
Olyan buták, mint a tulok.
Órákig csendben csücsülnek,
Majd kotkodálva menekülnek.

- A kotlót sem nagyon értem.
Éjjel-nappal ül a fészken.
Hogy egyszer majd körbevegye
A sok puha, sárga csibe.

- De cserben senkit nem hagyhatok,
A zöld fűben jól elbújok.
Ha jönnek a gyerekek,
A húsvétnek örvendjenek.

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: A nyuszi meg a tojás

Négy kíváncsi gyerek-nyuszi,
Elindul megtudakolni,
Hogyan is kell tojást tojni,
Vagy kitől kell megtanulni.

Mentek, mentek, mendegéltek,
A tyúkólhoz odaértek.

- Üdvözlünk tyúkanyó!
- Friss tojást tojni volna jó!

- Azt dalolták a madarak,
Örülni kell a húsvétnak.
A nyulak a bokor alatt
Tojásokat rakosgatnak.

Nagyot nevet az öreg tyúk,
Kioktatja a négy fiút.
A nyúltojás mendemonda:
Nyúl nem tojik csak szapora.

- Én tojom a tojásokat,
Megtöltve a sok kosarat.
Ezt főzik meg az emberek,
S festik meg az ecsetek.

Ti meg nyúlfik a kertekben,
Bújjatok el a zöld fűben.
Örülni fog minden gyerek,
Pihe-puha lényeteknek.

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: Húsvéthétfő

Húsvéthétfőn a tavasz aranyba öltözik,
A lányok a reggelt vidáman köszöntik.
Fülgén belebújnak a szép, új ruhájukba,
Illatos virágot tűznek a selymes hajukba.

A szentelt barkacsokrot szalaggal díszítik,
S a védelmét kérve eresz alá teszik.
A színes tojásokat kosárba helyezik,
Jönnek majd a fiúk, ajándékként elviszik.

Locsolni indulnak a jól fésült legények,
Ahány lányos ház van, a kapujáig mennek.
Szép szóval a hölgytől bebocsátást kérnek,
S ha nyílik az ajtó, szép verset regélnek.

Kezükből kölnisüveg, azzal locsolkodnak,
Hogy a ház nőtagjai el ne hervadjanak.
Megörül az asszony nép a figyelmességnek,
Csoki-nyuszt, piros tojást ad a vendégnek.

Sonkát, tojást, kalácsot tesznek az asztalra,
A látogatót jó fajta nedűvel kínálva.
Koccannak a poharak a bőséges évre,
A jószág és vetések termékenységére.

Ha eljön az este, megtelik a bálterem,
Az is lehet, hogy megszületik egy szerelem.
Táncolnak a lábak, szól a talpalávaló.
Ünnepelni, vidáman élni, jaj, de jó!

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: Húsvéti mese

Tapsi Marci, Tapsi Mancsi
Lába dobban és eldönti,
Hogy elindul vándorolni,
A húsvétot felkeresni.

Lábuk lódul, futnak nyomban;
- De a húsvét vajon hol van?
Erdőt, mezőt körbejárnak,
De rá bizony nem találják.

A réten egy rigó tipeg,
Kérlelik, hogy mutassa meg;
Hol bujkál a jeles ünnep.
Mi a titok, mit homály lep?

A kis rigó eldalolja,
Hogy mi is a titok nyitja.
- Nyissátok meg szíveteket,
Áramoljon a szeretet.

Lássátok meg az értéket,
A gyönyörű létezőket.
Ne bántsátok senkit szóval,
Se kegyetlen bírálattal.

Adjatok, hogy kaphassátok,
Fájó sebet gyógyítsátok.
Örvendjete az életnek,
A tiszta érzéseknek.

Ha fényt kap tőletek a hála,
Megnyílik majd a csodák tára.
Nem kell a húsvétot keresni,
A szép szívetekben fog élni.

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi: A megújulás

Beköszönt a tavasz aranyfény ruhában,
Virágfüzér díszlik a selymes hajában.
A húsvét lépked szorosan a nyomában,
Segítőkészen a megújulásban.

Feledtetik a tél szürke komorságát,
A dermedt hajnalt, a napok bús homályát.
Ecsetet keresnek, festőpalettákat,
Színeket adva az ébredő világnak.

Zsendülnek az ágak, madarak dalolnak,
Selyemszirmot ontva cseresznyefák nyílnak.
Öröm a léleknek a pillangók tánca,
A nap sugarának meleg ragyogása.

A húsvéti ünnep csendesen kezdődik,
Az emberi szív Krisztusra emlékszik.
Elárulására, szenvedéseire,
A keresztre feszítésre, temetésre.

Új erőre kap a hú hit és a remény,
Minden élőt átölel egy gyönyörű fény.
Virágvasárnap vizet, tüzet szentelnek,
Az ereszek alá barkákat tűzdelnek.

Húsvéthétfőn van a locsolás szokása,
A lány a legényt a kapujában várja.
A kölnivizeknek megvan az a titka,
Hogy a múltó időt megfiatalítja.

Bodolai Anna: Nyuszikoma izgalma

Nyuszikoma, nagyon izgatott már napok óta,
róla szól most minden vers, szép mondóka.
Még nem zöldell az erdő, de jó úton halad,
a friss levegőn szeret futni, ő akkor szabad.

Az összes répatorta elfogyott, megette.
Amire szüksége van, azok gyerkőcök, nevetve.
Lehet göndör hajú, barna vagy vörös loknis,
lehet csupasz lábú vagy éppen fodros zoknis.

Szíve örül, ha gyerek kacaj lengi őt körbe,
szereti, ha simogatják, akkor lehet ő is ölbe'.
Csillogó szempárok, mosolygós gyerekek,
ilyenkor boldogság járja az utcát, a tereket.

Most mindenki őt keresi és kutatja kacagva,
a megtaláló, babér helyett csokit is kaphat ma!
Vagy színes tojás lehet még a jutalom,
itt mindenki nyertes lesz ma, nyugalom.

Ha megtaláltad Nyuszikomát, örülj nagyon,
simogasd meg, aztán engedd őt szabadon.
Visszavárja a családjá, és otthona az erdő.
Jövőre a húsvétal, Nyuszikoma ismét eljő'...

Fekete-Vadászi Erika: Az igazi húsvéti nyuszi története

Egyszer volt, hol nem volt, az alföldi síkságon is túl, volt egyszer egy nyuszimama, Dió, aki 12 évvel ezelőtt éppen húsvét napján hozta világra a kinyuszijait.

Dió egyik babáckája az Áfonya nevet kapta, és először a fővárosba, majd egy, a Mátra lábánál található kis faluba költözött a gazdájával.

Áfonya mindig is szerette a pocakját, a széna mellett sok fűzfát, pitypangot evett, és a répa is a kedvencei közé tartozott. A bundája gyönyörű barna színű, a fülei pedig igazán különlegesek, ugyanis nem az ég felé állnak, mint az átlagos nyusziknak, hanem lefelé lógnak.

Egyszer, amikor oltásra ment a fővárosban, meg is kérdezték a gazdáját a villamoson, hogy miért lógnak a fülei a nyuszinak, talán beteg vagy szomorú? Szerencsére semmi ilyesmiről nincs szó, ő pusztán csak ilyen fajta.

Te láttál már lógófülű nyuszit?

Áfonyának rengeteg élményben volt része Budapesten. Első perctől imádta a gazdáját, sokat simogatta, játszottak. A kiskedvenc gyakran felugrott az ágyba estenként, és együtt aludtak. Ha a gazdija esetleg bánatos vagy beteg volt, a nyuszi ott termett mellette, és a mozgó kis orrával megbökdöste, hogy jobb kedvre derítse.

Az igazi kalandok azonban a Mátra lábánál kezdődtek. Persze a játék ott is folytatódott, de sok más is várt a tapsifülesre vidéken. Ott a kertben friss finomságok teremnek, sok-sok retek levéllel, alma- és fűzfaágakkal, valamint pitypanggal és illatos rózsaszirmokkal tömi tele a pocakját Áfonya. Van három kutyatesója, Bogi, Nella és Fifi.

Majd végre-végre lett egy kiskasdája is. Soma baba egyéves, és máris nagyon szereti a bundás cimboráit. Áfonyával játszik a legtöbbet. Simogatja, megy utána, vagy csak egyszerűen nézi, ahogy ugrabugrál.

Neked mi a kedvenc állatod?

Áfonya nyuszi amellett, hogy gazdái örömeire nagyon cuki, komoly munkája is van. Mert bizony a születési dátum kötelez! Leváltva korábbi, idősebb társát, ő lett az igazi húsvéti nyuszi. Évről-évre kedves kis meglepetéseket hagy a gyerekeknek húsvétkor. Általában a kertekben, parkokban rejti el azokat. Csokitojások, apró játékok is várhatják a lelkes keresőket.

Nincs is annál jobb móka, mint átfésülni a füves, bokros részeket, vagy bekukkantani a szalmakazlakba, s megtalálni a csomagokat.

Te is szereted a tojáskeresést?

Mindig, amikor elindulsz felkutatni a te ajándékaidat, jusson eszedbe Áfonya nyuszi, aki nagy-nagy szeretettel viszi el évről-évre hozzád is a húsvéti meglepetéseket! Idén mit kértél tőle?

Fázold Anett: A húsvéti nyuszi

Egyszer volt, hol nem volt, egy erdő széli falu mellett, mélyen bent a fák között élt, egy nyuszi család. Papa nyuszi és mama nyuszi mellett sok kis nyuszi élt egy rakáson. Mind félénk, szófogadó teremtes volt. Kivéve egy nyuszit. Őt, Ugrinak hívták.

Mikor tehetette kiosont az erdő szélére és egy bokor alá bújt. Onnan leste a réten játszó gyerekeket. Mind nagyon vidámnak és kedvesnek tűntek.

Papa nyuszi és mama nyuszi, hiába kérték Ugrit, ne menjen ki a rétre, ő mégis minden nap kijárt a gyerekekhez.

Egy nap aztán észrevették a kis nyuszit. A gyerekek kíváncsian, de óvatosan közelítettek Ugrihoz. Először csak répát hagytak neki a fűben. Majd egyre több finomságot, míg Ugri annyira megszokta a gyerekek közelségét, hogy azt is hagyta, hogy megsimogassák a kis fülecskéit. Végül már együtt ugrándoztak, fogócskáztak és bújócskáztak.

A kis faluban hamar elterjedt Ugri híre és a felnőttek is kíváncsiak lettek. Kis természetével, nagy puha füleivel és rózsaszín kis orrával egyből beLOPTA magát a szívükbe. Időnként zöldséget és gyümölcsöket adtak a kis nyuszinak. De annyit kapott, hogy az egész családja jóllakhatott belőle.

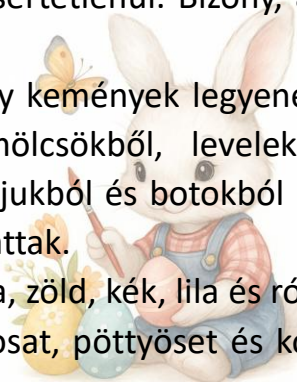
Ahogy cseperedett Ugri egyre szabadabban és bátrabban mozgott a faluban. Megfigyelhette dolgoz minden napjaikat. A nyuszi rájött, hogy mennyit törődnek vele és családjával. Hiszen reggeltől estig dolgoznak, mégis szeretgetik őt és finom csemegékkal ajándékozzák meg. Szerette volna ezt meghálálni.

Sokat gondolkozott Ugri. Mégis mivel köszönhetné meg e sok kedvességet? Végül a tyúkokhoz fordult segítségül. Megkérte őket, hogy az évben egyszer tojjanak annyi tojást neki, ahány ember él a faluban. Mi tagadás, a tyúkokat nagyon meglepte a kérés, de szívesen segítettek a nyuszinak.

Kemény munka volt ám haza vinni az összes tojást sértetlenül. Bizony, a nyers tojások nagyon törékenyek.

Mama nyuszi segített ebben. Megfőzte mindet, hogy kemények legyenek. Míg főttek a tojások, addig Ugri és testvérei gyümölcsökből, levelekből és fűszálakból festékeket készítettek. A levedlett bundájukból és botokból ecsetet készítettek. Mikor mindent előkészítettek festéshez láttak.

Az összes tojást megfestették. Volt köztük piros, sárga, zöld, kék, lila és rózsaszín is. De nem csak egy színűek voltak. Készítettek csíkosat, pöttyöset és kockásat is.

A nyuszik nagyon büszkék voltak a munkájukra. Izgatottan várták, mit szólnak majd hozzá a falu lakói.

Ép úgy esett, hogy a tavaszi nap-éj egyenlőség első teliholdja után, vasárnap reggelére csodálkozhattak rá az emberek a nem várt meglepetésre.

Különböző helyeken bukkantak rá e csodás ajándékokra. Cukortartóban, papucsban, a virágok közt, bokrok alatt. Jutott mindenkinek. A reggel csodálkozó hangoktól volt zajos. Gyerekek és felnőttek egymásnak mutogatták a színpompásnál színpompásabb tojásokat. Annyira megtetszett ez nekik, hogy maguk is tojás festésbe kezdtek és tojás kereső versenyeket rendeztek csupa vidám játékkal és finomsággal.

Mindezekből persze Ugri és családja is kapott, hiszen nagyon jól tudták kitől származnak az ajándékok. El is nevezték húsvéti tojásoknak, így Ugriék lettek a húsvéti nyuszik.

De Ugri még nem állt itt meg. A gyerekeket is szerette volna meglepni. Viszont nekik valami igazán különlegesre gondolt.

Haza ugrándozott és az évek alatt összegyűjtött csecsebecsék között volt egy szakácskönyv is. Meg is találta benne, amit keresett. Míg ő gondosan készítette a finomságot, addig a testvérei leveleket színezték.

Éjfélre készen is lett a finom csoki tojásokkal. Becsomagolta őket és egy kosárkába rakva elindult a faluba. Vasárnap a felnőtteket lepték meg, hétfőn pedig a gyerekeket.

Volt nagy öröm és kacagás reggel sok háznál! Boldog, maszatos gyerekek futkároztak a szüleik körül. Ugri annyira meg örült az eredménynek, hogy elhatározta a jövőben mindenki csokit fog kapni. Meg is könnyebbültek a tyúkok, hogy nem veszik el több tojásukat.

Így esett, hogy évről évre húsvét vasárnap és hétfőn csoki tojást kaptak az emberek. Faluról falura, majd városról városra terjedt ez a szokás és már az egész világ tudott a húsvéti nyuszikról és a tojásokról. Ez lett a húsvéti nyuszik, Ugri ünnepe. Az első nyuszi, aki összebarátkozott az emberekkel és ajándékot hozott nekik.

Ugri, igen büszke lehetett minderre. Nem csakhogy kedveskedett, de az embereket is összehozta. S mivel, hogy ő is öregedett gondoskodnia kellett utódjáról.

Egyetlen nyúl maradt a fészekben, a fia Gömbi.

Gömbi kíváncsian leste Ugri papa mesterségét és jól be is lakott a rengeteg csokoládéból. Mikor Gömbi elég nagy volt és már inkább járt, mint gurult természetes pocakjával, Ugri megtanította csokit főzni, formába önteni, levelet

színezní és csomagolni. Együtt elsétáltak a faluba, hogy Gömbi is megismerje azon gyerekeket kik már felnöttek és saját családot alapítottak.

Mindez nagyon tetszett Gömbinek, bár igen falánk volt. Ugri mégis rábízta az idei tojás osztást. Nagyon szeretett volna büszke lenni a fiára. Ugyanakkor ismerte ám őt, és úgy döntött próbára teszi. Összekuszálva a napokat péntek éjjel küldte ki Gömbit tojás rejtegetésre.

Gömbi lelkesen vette hátára a kosarat és útnak indult. Ment-ment az erdőben az illatos csokoládéval. Bárcsak megkóstolhatna egyet! Csak egy igazán kicsit. A fák között sötét van, a faluban is már mindenki alszik. Most senki sem láthatja. Csak egy tojáska. Gondolta magában Gömbi.

Engedve a csábításnak, majszolni kezdte a finomságokat. Csak ette és ette, míg nem elálmosodott és egy fatövében elszundikált.

Jajj, reggel milyen riadtan kelt a kis nyuszi, Gömbi! Nem osztotta ki a tojásokat! Hiszen nincsenek is tojások, mert megette mind. Hogy megy így haza? Mit mond majd az Papa nyuszinak és Mama nyuszinak? Mit szólnak majd a felnöttek és gyerekek? Idén nem kapnak csoki tojást? Jajj, minderről ő tehet! Most mit tegyen?

Gömbi felkapta a fejét, ha elég gyorsan haza ér és új tojásokat készít, talán még van ideje kiosztani azokat. Szaladt is fürgén, megfélekedve apja várható szidalmáról.

De az ajtóban már vártak rá. Egyből megtorpant a kis nyuszi. Füleit lesunyva, fejét lehorgasztva bandukolt Ugripapa elé.

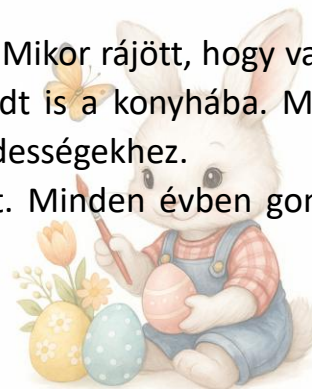
Ugri papa csendesen várt, mit mond majd a fia. Gömbi, összeszedte minden bátorságát és bevallotta, hogy ő bizony megette az összes csokit. Most biztos nagyon szomorúak a falusiak. De Ugri papa csak mosolygott.

- Bizony nagyon szomorúak lesznek, ha holnap nem kapják meg a tojásaikat. Ugyanis ma még csak szombat van. Holnap lesz húsvét vasárnap. – szólalt meg Ugri papa.

Gömbi először nem is értette, mit mond az apukája. Mikor rájött, hogy van még egy napja jóvá tenni torkosságát, hupsz! Már szaladt is a konyhába. Mancsot mosott, felkötötte a kis kötényét és hozzá látott az édességekhez.

Gömbi ezentúl sosem ette meg a húsvéti tojásokat. Minden évben gondosan kihordta és idővel ő lett a következő húsvéti nyuszi.

Néha napján, azért magának is főzött egy kis csokit.

Csullagné Szőke Zsófia: Puszi Nyuszi és a húsvéti nyúl

Tagadhatatlanul megérkezett a tavasz. Csicseregtek a madarak. Színes ünnepi díszbe öltözött a természet. Sokszínűségével, illatával még a nap tekintetét is magához vonzotta, fénylett, sugárzott az örömtől, majd megsimogatta a járókelők arcát, szinte belebújt a lelkükbe. Ma mindenki valamiért vidám volt. Máté éppen hazafelé sétált édesanyjával az óvodából. Mindig ugyanazon az útvonalon sétáltak haza, egy állatkereskedés előtt haladtak el. Ha nem szűkölködtek az idővel, néhány percre, mikor holtidő volt a boltban, bementek, csodálták az állatokat, az eladó szívesen mesélt róluk. Néha belefért egy-egy simogatás is. Húsvétig már csak néhány nap volt hátra. Máté éppen a locsolóverset mondogatta, amit a héten tanultak az óvodában, mikor rápillantott az állatkereskedés kirakatára. Hát még ilyet nem látott! Egy fiatal nyuszi puszilgatott egy tengerimalacot.

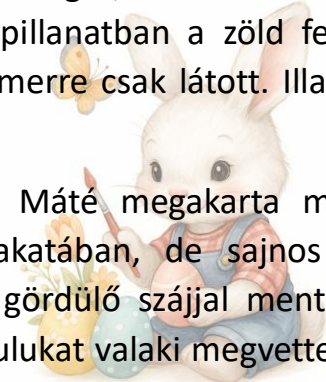
-Nézd, anya, ott van Puszi Nyuszi! Milyen aranyos! Milyen sok kedvesség van benne!

Egy darabig nézték a nyuszit, mosolyogtak rajta, pajkos tekintete, vidámsága elvarázsolta őket.

Máté sokat beszélgetett anyukájával a felelős állattartásról, hogy gondoskodni kell az enivalójukról, hogy tiszta legyen a helyük, nem szabad egész nap nyúzni őket. Az állatkereskedésben is sokat segített az eladó bácsi, megmutatta, hogy hogyan kell törődni az állatokkal. Napokon át leragadtak az állatkereskedés kirakatánál. Egyre jobban megkedvelték Puszi Nyuszit.

Kitti anyu elment érte, mikor nem volt otthon Máté. Anyu tojásokat festett az udvaron. pirosat, sárgát, kéket, zöldet. Puszi Nyuszit letette a földre, adott neki sárgarépat, gondolta, had élvezze egy kicsit a szabadságot, had futkározhasson kicsit. Hát, mi történt? Puszi Nyuszi egy óvatlan pillanatban a zöld festékes vödörben találta magát. Majd kievickélt. Szaladt, amerre csak látott. Illaberek, eltűnt.

Aznap apa ment Mátéért az óvodába. Hazafele Máté megakart mutatni apukájának Puszi Nyuszit az állatkereskedés kirakatában, de sajnos Puszi Nyuszinak nyoma vészett. Lehajtott fejjel, sírásra gördülő szájjal ment haza. Otthon elmesélte Kitti anyunak, hogy a kedvenc nyulukat valaki megvette, vagy megszökött. Anyukája vigasztalta Mátét. Mikor lefeküdt pihenni Máté, Kitti néni kereste a nyuszit, de az valahol félelmében elbújt. Csinált neki egy kis zugot,

ahol ha előmerészkedik meghúzhatja magát. Salátalevelet, répát helyezett oda, hogyha megéhezik, tudjon falatozni. Sehol sem találta a nyuszit. Szerencsére kellemes éjszaka volt. Még a talaj is langyos maradt. Másnap már húsvét volt. Kezdődött a kincsvadászat a füves udvaron.

Közben Puszi Nyuszi is előbújt. Belesimult a környezetébe. Beleszimatolt a levegőbe, kincstől kincsig ugrált, majd rájött, hogy nem neki való. Máté csak azt vette észre, hogy egy zöld kis csomó mindig felbukkan előtte, mindig megelőzi.

De minden érintetlen. Végül mikor az utolsó kincset kereste. Hát mit látott?

Egy fáradt zöld nyuszi őrzött egy kis plüss nyuszit. Nagyon megörült neki.

-Mennyire hasonlítasz a Puszi Nyuszira! De te nem lehetsz. Csak a húsvéti nyulak lehetnek zöld színűek.

Odasimult a nyuszihoz, fölemelte a nyuszi fülét és belesúgta.

-Tudod, én nem szeretnék semmit jobban, csak hogy Puszi Nyuszi az enyém lehessen. Téged nem tarthatlak meg, mert vár a többi gyerek.

Máté ebéd után lefeküdt pihenni, az új plüss nyusziját magához ölelte. Arról ábrándozott, hátha a zöld nyuszinak sikerül teljesíteni a kívánságát.

Láss csodát! Mikor Máté felébredt, a folyosón a nyuszifészekben egy kis dobozban ott ült Puszi Nyuszi. Világos barna bundácskája csillogott a félhomályban. Magához ölelte. Ez volt ám csak az igazi öröm! Mivel megígérte anyukájának és a zöld nyuszinak, hogy gondoskodni fog róla, nagyon jó gazdája lett, betartotta az ígéretét. Húsvét után elmesélte a többieknek, hogy járt náluk az igazi nyuszi és az igazinak zöld színe van, mert ő még beszélt is vele. A lányok azt kérték, hogy ő, Máté locsolja meg őket elsőnek, mert a kölni biztosan csak a zöld nyuszitól van. Azóta bővült a nyuszicalád. Puszi Nyusziból apuka lett. Szeretetteljes környezetben nevelkednek. Húsvét tájékán mindig előkerül Puszi Nyuszi története, jót kacag a történteken a család.

Vajai Alíz Anna: Húsvét története

Egy szép mezőn élt a nyuszicsalád. Nagyon vidámak voltak, egész nap csak ugrándoztak. A legkisebb tapsifüles köztük Húsvét volt. A kisnyuszt minden érdekelte a világban, nagyon kíváncsi természettel jött a világra. Rengeteg kérdést tett fel az idősebbeknek, akik örömmel válaszoltak azokra. Szeretett csatangolni a hatalmas mezőn, de azt tudta, hogy a vadrózsabokron túl nem mehet, mert vége szakad anyugalomnak. Elkezdődnek a ősvények és látszódnak a házak. A nyulacska szülei féltették kicsinyüket attól, hogy az emberek elkapják és nem engedik majd szabadon. Megtetszhet nekik a szép fehér bundája vagy a szelíd természete. Szerették a szabadságot, s annak érdekében, hogy ez így is maradjon, messziről elkerülték az embereket és mindent ami hozzájuk köthető. Amikor piknikezni jött valaki a mezőre, ügyesen elrejtőztek.

Egy nap Bíborka és barátai érkeztek piknikezni oda, ahol a nyuszicsalád élt. A nyuszik gyorsan elrejtőztek, csak Húsvét nem hallotta szüleit, amikor figyelmeztették, mert üregüktől távolabb volt, Csirip a veréb társaságában játszott. A két barát vidáman fogócskázott. Mikor a móka után Húsvét haza akart menni barátja utána szólt:

-Mi lenne ha hazakísérnélek? Útközben mesélek néhány viccet.

-Az jó lenne! Gyere induljunk!

Odaértek a nyuszika otthonához és nagyon furcsának találták, hogy sehol senkit nem látnak.

-Hol vannak a többiek? - kérdezték hirtelen egymásra nézve.

- Azt hiszem tudom a választ. - mondta Csirip és szárnya hegyével az emberek felé mutatott. Elrejtőztek mert itt vannak az emberek.

-Nekem is el kell bújnom!

-Szerintem nem gonoszak. Nézd meg jobban. Milyennek látod őket?

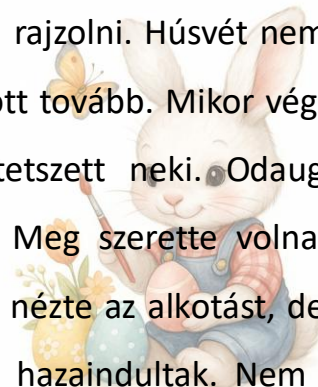
Húsvét jobban szemügyre vette a lányokat akik egy labdával játszottak.

-Kedvesnek tűnnek.

-Menjünk kicsit közelebb!

-Rendben!

A barátok óvatosan közelebb mentek és hosszan nézték a jókedvű társaságot. A lányok labdázás után kitalálták, hogy egymásnak virágokból nyakláncot készítenek ami barátságuk jelképe lesz. Bíborka észrevett egy szép pitypangot, ám amikor le akarta szakítani, elesett. Húsvét látta ezt és megsajnálta a kislányt. Mikor a többiek nem figyeltek, odaugrált hozzá mancsában a sárga pitypanggal. Odatette a lány lábához aki mosolyogva vette kezébe és gondolkodni kezdett, hogy került a lába elé. Húsvét egy pillanatig nézte Bíborka mosolygó arcát, aztán visszaindult barátjához. Csirip jobbnak látta, ha elrepül, de barátja maradni akart. A kislány észrevette a kis állatkát. Rájött, hogy a nyuszika adta neki oda a virágot. Meg szeretne volna köszönni valahogy neki, ezért a kosárból egy almát vett elő. A tapsifüles látta a gyümölcsöt és nagyon megkívánta. Odaugrált az almához és rágcsálni kezdte. Bíborka aranyosnak találta a nyuszt, ezért le akarta rajzolni. Húsvét nem vette észre, hogy a lány figyel, ezért zavartalanul falatozott tovább. Mikor végzett az evéssel, valamit észrevett a kosárban ami megtetszett neki. Odaugrált a kosárhoz és megpillantotta az őt ábrázoló rajtot. Meg szeretne volna nézni egészen közlről, ezért beleugrott a kosárba. Sokáig nézte az alkotást, de mivel jóllakott és fáradt is volt, elaludt. A lányok lassan hazaindultak. Nem vették észre az apró fehér gombolyagot, aki mélyen aludt semmit sem érzékelve abból

ami körülötte történik. Bíborka hazaért és a konyhába tette a kosarat. Húsvét ekkor felébredt és megrémült. Nem értette, hogy került ide. Pár perc múlva már emlékezett mi történt. Kidugta fejét a fehér takaró alól, aztán kiugrott a kosárból, le az asztalról és elindult megkeresni a kijáratot. Mariann, Bíborka anyukája észrevette a nyuszt és megkérdezte kislányát:

-Mit keres itt egy kisnyuszi?

-Biztos bemászott a kosárba.

-Holnap reggel vissza kell vinned a mezőre!

-Itt maradhatna húsvétig? Nagyon aranyos lenne, ha a locsolókat egy kisnyuszival együtt várnam!

-Nem jó ötlet. Megszeretném, utána pedig nehéz lenne elengedni.

Bíborka sokáig kérlelte anyukáját, aki végül engedett lánya nagy örömére. Húsvét a lány ágya mellett kapott egy dobozt ágynak és ételt is bőven.

Bíborka és családja boldogan készülődött az ünnepre. A nyuszinak a tojásfestés tetszett a legjobban. Szerette a sütemények illatát is amikből néha kapott egy keveset. Eljött a húsvét. A locsolók szinte egymásnak adták a kilincset. Mindenki megsimogatta a nyulacskát, aki egész nap Bíborka ölében üldögélt. Az emberek iránti félelme már teljesen elmúlt. Másnap a kislány elbúcsúzott a nyuszikától és elindult vele a mezőre.

A kisállat szülei nagyon aggódtak Húsvét miatt és amikor meglátták egy ember kezében mégjobban féltették. A kisnyuszi odaszalaadt hozzájuk és elmondta, hogy sajnálja hogy így eltűnt, de nagyon jó helyen volt, nagy szeretettel gondoskodtak róla.

-Senki nem bátott. Az emberek nem olyanok mint amilyenek eddig hittem.

-Örülünk, hogy nem esett bajod, de legközelebb légy óvatosabb!

A húsvét így hozta el a nyuszik és az emberek barátságát. Azóta nem félnek a nyuszik az embertől és bátran kiugrálnak az útra, ha autót hallanak közeledni. Pedig veszélyes ám! Vigyázzunk rájuk. Mert minden élet értékes!

Nagy Melinda: Húsvét reggel

Csodás madárének ébreszti a reggelt,
Puha takaróm alól kibújni mégsincs kedvem.
Tavaszi napsugár simogatja arcom,
Kipattan a szemem egy gondolattól:
Húsvét napja van ma! A dolgom rengeteg!
Várom a sok locsolkodót reggel, délben, este.
Csoki nyuszik, hímes tojás elrejtve a kertben,
Várják, hogy a gyerekek megkeressék őket.

Nagy Melinda: Nyuszi álom

Miről álmodsz Tapsifüles
Virágoskert rejtekén?
"Szivárványszín festékekről,
pamacsfajú ecsetekről!
Húsvét napja közeleg,
Így a dolgom rengeteg.
Hímestojást festek százat
Locsolásért kaphatsz párat!"

Dreiszker Tünde: Nyúl Piroska

Pöttyös, csíkos, batikolt,
mindenféle fajta,
Nyúl Piroska a tojásokat
szépen sorba rakta.

Két csibe húzza kocsiját,
bárány ül a bakon,
csengője zeng szüntelen,
mezőn és domboldalon.

Erdőszélen, ha megállnak,
betérnek a kis házba,
hol várja őket Terka, Ferkó,
teljesül mindnek álma.

Szagos kölni, hímes tojás,
kicsit sok a jóból:
Köszönjük az ajándékot!
búcsúznak Nyúlanyótól.

Nyúl Piroska integet,
míg el nem fárad karja.
Kocsiján messze száguld,
még az éj a tájat betakarja.

Dreiszker Tünde: Húsvéti meglepetés

Eszter lányom ébredj gyorsan,
bárány béget az akolban.
Jó nyúl annak örök társa,
ki tojást hoz a kosarában.

Eszter takaróját ledobta,
és anyjának ezt mondta:
Szívem dobogása oly heves,
elmehetek Anyus, kedves?

Szedte lábát, ment serényen,
szinte repült a márciusi szélben.
Ahogy odaért a pajta ajtajába,
két nyulat pillantott meg a szalmában.

Milyen szépek, hófehérek,
bárány csengőjén zeng a húsvéti ének.
Legyél helyettem is anyjuk,
nálad lesz csak jó soruk!

Kiáltotta Nyúlanyó a kert aljáról,
sietett mert várták még máshol.
Eszter örömmel integetett a nyúl után,
kit három csibe követett és egy bárány.

Aztán visszament a pajtába,
ahol a két megszeppent kis állat várta.
Ezután már én leszek anyátok,
Meglátjátok, gondot viselek rátok!

Dreiszker Tünde: Húsvéti üzenet

Zöld fű leng lent,
a hűvös tavaszi völgyben.
Húsvéti bárány int kint,
csibe nézi magát a tótükörben.

Hímes tojások halomba,
várják a gyerek sereget.
Ki hagyta otthon a kosarát?
Fiúk-lányok azon jót nevetnek.

Megtelik a kosár, kötény,
minden földi jóval:
van ott sonka, kalács, tojás.
Hirdetik hangos énekszóval:

Piros Húsvét ünnepén
köszönteni jöttünk.
Legyen újjá minden szív,
szeretet uralkodjék köztünk.

Szécsényi Klaudia: Egy új kaland kezdődik

– Hagyjál békén, alszom! – húzta a fejére a paplant Emma, hogy elbújjon a fülét játszóternek néző

vígan zümmögő légy elől.

Hiába, így is hallotta. Dühösen vergődött jobbra-balra, majd felült, és a földre dobta a takarót.

– Most boldog vagy? – nézett mérgesen a kis fekete rovarra, ami épp akkor szállt le az ablakra, és egy odaragasztott fehér papíron sétálgatott.

– Mi a fene! – mászott ki az ágyból Emma, és letépte a lapot. Kicsit el is szakította; a darabokat összeillesztve kezdte felolvasni a színes húsvéti tojásokkal körberajzolt szöveget.

Emma!

Az idei év más, mint a többi!

Fontos küldetésre hívlak! Te vagy a legalkalmasabb!

A kertben elrejtett üzenetek várnak.

Fejtsd meg a rejtvényeket és szerezd meg a legértékesebb kincset!

Ha sikerül, alapjaiban változik meg az életed!

Számítok rád!

Barátod,

Nyuszi

Utóirat: az első jel a reggeliben vár rád!

– Anya! – szaladt ki Emma a konyhába, ahol édesanyja egy jól megpakolt asztallal várta.

– Kellemes Húsvétot, Kicsikém! – ölelte őt magához. Boldogan visszaölelt, majd hátralépett.

– Nézd, mit találtam! – nyomta a levelet Anya kezébe, aki a szája sarkában apró mosollyal futotta át a sorokat.

– Nahát, ez nagyon izgalmas! Egyél egy kicsit, és már indulhatsz is kalandozni!

– De Anya!

– A reggeli a legfontosabb étkezés – ült Anya az asztalhoz, ellentmondást nem tűrve.

– Az első jel a reggeliben... – motyogta Emma és száját húzva leült.

Sonkát, tormát tett egy szelet kenyérre. Karikára vágott, majd rápakolt egy főtt tojást, amikor

észrevette, hogy az egyik nincs feltörve. Megemelte. Könnyű volt, és lukas. Gyorsan beleharapott a szendvicsbe, és bőszen rágva széttörte a tojáshéjat. A benne rejlő kis papírt kitekerte, és közel emelte az arcához, hogy jobban lássa az apró betűket.

Nagy fekete kerek
Bele vajon mit tettek?
Kicsi csomag, vedd ki hamar!
Egyen, hölgyem, amit akar!

Harapott még egyet, és fejét törve nézte a terítőt.

Pár másodperc múlva felcsillant a szeme. Egy utolsó harapás után felpattant, és a bejárati ajtóhoz szaladt. Izgatottan felhúzta a kerti cipőjét, leakasztotta a kabátját, gyorsan belebújt és már lépett volna ki az ajtón, amikor Anya megszólalt.

– Ezt itt ne felejtsd!

Emma türelmetlenül fordult vissza.

– Kösz! – kapta a hátára a felé nyújtott hátizsákot, és már rohant a hatalmas kertjük leghátsó végébe, ahol Papa a régi autógumikat gyűjtötte.

Zakatoló szívvel fékezett a kerekeknél, amik egymás hegyére hátára dobálva heverték az árnyékban.

– Hol lehet? – nyúlt bele mindegyikbe, majd párat félredobott, hogy a többihez hozzáférjen.

– Ez az! – kiáltotta, amikor nejlont tapintott.

Egy teljesen átlagos húsvéti csomagot talált. Leszedte a kis rózsaszín szalagot, és a fűbe borította a

tartalmát. Felvett egy csokinyuszt, kibontotta, és leharapta a fejét. Lökdösni kezdte az édességeket, de nem bújt meg köztük semmi érdekes.

– A fenébe – dőlt neki a gumiknak Emma, majd megint kutakodni kezdett. A tizedik gumi után egyre mérgesebb lett, már majdnem sírt, mikor végre talált valamit. Egy újabb csokinyúl volt, ezúttal egy masninak álcázott kis papírral.

– Na végre – sóhajtott Emma – és vigyázott, hogy ne sérüljön a fecni, mikor kihajtja.

Kerítésen futva vár rád,
Ebből csinál Mama lekvárt!
Mögötte egy fontos csoda
El ne veszítsd, soha! Soha!

– A kerítésen fut? – értetlenkedett, és gyorsan bedobálta a csokikat a táskájába. Felállt, leporolta a fenekét, majd szétnézett. Elolvasta még egyszer a verset, majd felnevetett.

– Hát persze! – és már süvített is a telek legelejéhez, ahol Anya a kerítésre futtatta a málnát. Emma alig várta, hogy megérjen.

Azonnal odalépett, majd tanácstalanul megállt. Nézelődött egy darabig, míg észrevette a lukat, ahol a szomszéd kutyája mindig átszökött, és izgatottan nyúlt át az ő térfelére. Keze egy kicsi dobozt tapintott.

A tetején már várta a következő versike. Előbb kinyitotta, és a benne talált fura kis karkötőt –

műanyag csattal, meg egy kinyitható medállal – a kezére húzta, hogy ne hagyja el, és már készen is állt a folytatásra.

Lent a földben sárgarépa
Jó barátja, lila cékla
Keress köztük a kis tárgyat!
Mire kell majd? Az még várhat!

Kicsit lassabb léptekkel közelített Anya veteményeséhez, lábujjhegyen osont az ágyások közé, nehogy véletlenül rálépjen valamire. A zöldségek még nem nőttek nagyra, hamar meglátta a földből kiálló kis műanyag lapátot, aminek a nyelén lévő lukba fűzve egy újabb levél várakozott.

– Szia! Mit csinálsz? – köszönt át a szomszédból barátnője, Mimi. Zöld, kötött pulóverben nézte

Emmát a kerítésen túlról, arcát nekinyomta a rácsoknak.

– Küldetésen vagyok – rejtélyeskedett Emma.
– Azta! Beszállhatok? – csillant fel Mimi szeme.

– Nem is tudom... – tisztogatta a lapátot Emma, és betette a hátizsákja oldalzsebébe.

– Léci!

– Jól van, gyere!

Amíg Mimi szaladva indult a mindig nyitva tartott kapu felé, addig Emma is elindult arra, mert a

sorok alapján a ribizli volt az úti cél.

– Muti! – csente el a papírt a barátnője, amint átért, és hangosan olvasni kezdte:

Piros bogyó, de szeretlek!
A bokorról jól leszedlek.
Lábadnál egy kicsi doboz,
Tedd el gyorsan, kelleni fog!

Emmára nézett, aki már a bokor alól szedte fel az újabb kincset, amiben ezúttal egy kis kefét talált.

Betette a többi cucc közé, majd gyorsan mesélni kezdett.

– Reggel találtam egy levelet, amiben a Húsvéti Nyuszi küldetésre hívott. Az igazi kincset kell megtalálnom titkos üzenetek és tárgyak segítségével, amik a kertben vannak elrejtve.

– Izgi! Eddig mik voltak?

– Csoki, karkötő, lapát, és ez a kefe. Nézzük, hová megyünk most!

Magas ember vödör fejjel
Szénával kitömött testtel
Áll mogorván, meg ne ijedj!
Bal karján valami fityeg!

– Madárijesztő! – mondták egyszerre és versenyeztek a zöldségek közt álldogáló csúnyságig.

– Levehetem én? – kérdezte Mimi a bábú karján lógó tasakot nézve.

– Tőlem, csak vigyázz a növényekre – adta át a lehetőséget Emma, és figyelte, ahogy barátnője óvatos mozdulatokkal lekasztja a zacskót.

– Olvasd te! – kérte őt, és mosolygott Mimi örömét látva.

Hatalmas ház, de mégse
Nem hatol be a szél se.

Aprócska palánták alatt
Vár rád egy újabb feladat!

- Ház, de mégse? – töpregett Mimi. – Mi lehet ez?
- Mutasd! – vette el a papírt Emma, majd elismételte a rímeteket. – Palánták? Akkor a fóliasátor lehet!
- Tényleg! Futás!

Odabent sokáig keresgéltek, de nem találtak papírt sehol. Kétségbeesve ültek a földre. Emma a táskájába nyúlt, kivett két csokit, és az egyiket Mimi kezébe nyomta. Szomorú szemmel nézett rá.

- Most hogyan tovább?
- Nem tudom. Csak akad valami jel, ha ide kellett jönnünk, nem? – morfondírozott Mimi, majd észrevett valamit, és bemászott egy polc alá.
- Nézd, mit találtam! – szólt izgatottan, mire Emma olyat ugrott, hogy beverte a fejét.

Ráugrasz, és magasra jutsz
Körülötte zöld háló fut
Állt a palántás polc alá rejtett téglába karcolva. Alig lehetett kiolvasni a betűket, de azért sikerült.

Ne mássz be most, nincs ott semmi,
A kincset alul kell keresni!

A párás melegtől leizzadva léptek kis a sátorból, és siettek a trambulinhoz. Alábújva egy konzervet találtak, ezzel a szöveggel:

Hűvös víz felszíne alatt
Bújik egy újabb feladat!
Keress egy kis kék madzagot,
Azzal húzd majd fel a zsákot!

A nejlon zsák, amit együtt húztak ki a tóból, nagyon nehéznek bizonyult, kétszer vissza is ejtették.
Tele volt valami fura csomós homokkal.

Amikor a következő rejtvényt megfejtették, találtak egy alomtálcát. Emma szívverése felgyorsult.

– Lehetséges? – suttogta izgatottan.

A hinta láncába rejtett utolsó üzenetet eldobva lélekszakadva futott a házhoz.

– Mi történt? – kiabált utána Mimi, majd felvette a földről a cetlit:

Szaladj gyorsan, be a házba!

Megmentőjét nagyon várja!

Nem képzelődsz, tényleg látod!

Ő lesz a legjobb barátod!

– Úristen! – visított Emma, és remegő kézzel vette ki a szürke kiscicát a hordozóból. Zokogva ült a

földre a cipők mellé, és azt hajtogatta, hogy köszönöm. Anya és Mimi melléültek és mosolyogva nézték,

ahogy a cica dorombolva élvezi az ölelést.

– Most egy új kaland kezdődik – súgta Anya, és nyomott egy puszit Emma fejére.

Belsőné Kertész Zsófia: Róka úrfi szabadságra megy (Jankának, Eminek és Borinak)

Akkor történt mindez, amikor a barackfák rózsaszínbe öltöztek, és a nárciszok sárga ünneplő ruhájukban virítottak. A rókavár környéke olyan tiszta és ragyogó volt, hogy a pajkos napsugár örömeiben táncot lejtett rajta. Rókáné az utolsó porszemet is fölseperte bozontos farkával, míg Lili, a legkisebb rókalány, a barlang falát csiszolta.

Hirtelen hangos rikácsolás verte föl az erdő csendjét:

- Rudi! Rudi barátom! Hahó! Róka Rudolf! Táviratod érkezett!

Szarka Rozi egyre kétségbeesettebben szolongatta a legidősebb rókafit.

Végre, a barlang bejáratánál feltűnt egy álmos alak, szemét dörzsölgetve.

- Mit káricsálsz, te sánta boszorkány?

Rozi ugyanis egy balesetben alaposan megütötte a lábát, s azóta bicegve közlekedett a tisztáson. (A bölcs bagoly szerint, csak akkor, ha sokan látták.) A szarka dühösen pislogott Rudira, majd csőréből- mintha véletlen lenne- kiejtette a küldeményt.

- Mi ez a hangzavar?- szólt ki a sütő mellől Rókáné. – A csirkés piskótának teljes nyugalom kell!

Eközben a „nyulak réme” (legalábbis ez a hír járta) rövidlátó szemével nehézkesen silabizálta az írást, majd felvonyított:

- Mama! Jaj, mamácskám! Nem lesz semmi a jó kis tervemből! Oda az ünnepi nyúlpecsenyém!

Ugyanis a csirkefogó azt ötlötte ki, hogy húsvét közeledtével, amikor- köztudottan- lázas izgalommal készülődik Nyúl Balázs családja a gyerekek megajándékozására, meglátogatja régi ellenségeit. Na, persze, nem azért, mintha nagyon érdekelné őkelmét tapsifülesék egészsége!

Hohó! De nem ám! Nyuszi- pecsenyére fáj a ravaszdi foga.

- Mondd már, te léhűtő, hát mit üzentek komámasszonyék?- vágra vastag csipejére mancsát Rókáné.

- Hát, tudod, édes mamácska, én ígéretet tettem Róka Bercinek, az unokatesómnak, miszerint, ha fia születik, vállalom a keresztapaságot. Ráadásul a kedves rokon úgy hallotta, mi gazdagok vagyunk... így nagy ajándéokra számít!

Na, erre már rókaasszonyságot is elhagyta erdőszerte ismert nyugalma. Jobb mancsával akkora taslit kevert le elsőszülött fiának, hogy az ezeregy csillagot látott, és úgy vélte, valaki a füle mellett éktelenül csenget.

- Szedd össze magad, te bűdös kölök! Úgy nyivákolysz, mint egy beteg macska!

Na így esett, hogy Rudi komának ki kellett vennie évi, rendes szabadságát, hogy elutazhasson a keresztelőre. A másnap hajnal már a kerekerdei gőzösön találta. Ki mint vet, úgy arat!

Ezalatt a nyúlkunyhó tájékán szorgos munka folyt. Amerre a szem ellátott, mindenütt festékes vödörök, ecsetek, hatalmas puttonyok heverték.

Nusi, a korán megözvegyült, de már idősödő nyúl irányította a díszes kompániát.

- Kata, kicsit fürgébben!- makkantott oda türelmetlenül a fiatal kotlósna. – Még három tojás kellene!

- Drága Tüskeböki! Te egy áldás vagy! – nézett megkönnyesedett szemmel a kis sünnre.

– Valóban jól esik most ez a friss káposztalé!

Ebben a pillanatban fület szaggató cserregés hallatszott a mogyorófáról:

- Jó hírt hozok, barrátaim! Ide süssetek! – És Szarka Rozi, a szarkanemzetség kiválósága, egy szuszra kiadta magából, ami a bögyét nyomta.

- Most megkapta a csirrketoivaj, az a gézengúz, az a rettenet rróka! Ne legyen a nevem Szarrka Rrozália, ha ez nem igaz! Végre nyugodtan, békében ünnepelehetünk!

Elutazott az a rrosszcsont!

Az állatok egy pillanatig döbbsenten hallgattak, aztán egy emberként, azaz állatként üvöltötték:

- Hurrá! Hurrá! Hurrá!

Összefogóztak, a szomszédok egymás vállát lapogatták, a haragosok békemancsot nyújtottak egymásnak. Hatalmas, megkönnyebbült sóhaj szállt a magasba.

- Na, csak ideértem! – szólt egy rekedtes hang. Az öreg, reumás csiga bácsi vonszolta magát a vidám gyülekezet felé.

- Nem okozhatunk csalódást a gyerekeknek! – intett apró szarvacskáival.

Másnap hajnalban a tisztás felől egy jókedvű csapat igyekezett a falu felé. A legkisebb nyúlfi vállára is tarisznya nehezedett, amit ő egyetlen makkolás nélkül cipelt.

A sor elején Nyúl Bertalan haladt, ő irányította a lelkes gyülekezetet. Ennyi színes tojást, amióta világ a világ, nem látott még az erdő népe!

- Szedjétek a tappancsotokat, reggelre minden gyerekhez el kell jutnunk!- zsörtölődött a hátul cammogó Nyulam Bulam apó.

Erre azonban már nem is volt szükség. Az incselkedő napsugár rávillantotta mosolyát a közeli templom tornyára...

Elégedett sóhaj szállt a sok nyuszitorokból:

- Hát, mégis sikerült!

Nemsokára gyerekzsivalytól lett hangos minden porta. Egy bokor mögött ekkor gyújtott pipára az öreg, vaksi nyúlpapa. Megpödörte hosszú bajuszát, és meghatottan nézett végig derék kis füleseire.

Natali Sanders: Nyuszi lapul...

Nyuszi lapul magas fűben,
eltévedt szegényke,
nem járt még itt a sűrűben,
remeg szegény félve.

Ha szép szóval előhívod,
hálás lesz majd érte,
szépre festett tojásokat
ad Neked cserébe.

Meg is locsol virágszirmok
tarka illatával,
húsvét napján játékosan,
kajla mosolyával.

Natali Sanders: Tavasz jön

"Cserregnek a verebek,
nagy újság van, gyerekek!",
szele itt kereng,
mosolygós, szép Nap dereng.

Kibujt már a hóvirág,
lassan zöldül a világ,
éledeznek a csírák,
lekerülnek a csizmák.

Kibújtak a krókuszok,
le-föl futnak mókusok,
rügyfakasztó bukszusok,
téltől már elbúcsúznak.

-

Idézet: Gazdag Erzsébet: Nyár

Natali Sanders: Betoppant a nyuszika

Betoppant házunkba a húsvéti nyuszika,
szép locsolóversért járt neki a puszika,
illatos rózsavizet hozott magával,
megjutalmaztam érte pár piros tojással.
Tovább állt boldogan több nyuszilányt keresni,
kis kosarába több hímes tojást szerezni.

Tyerjánszkiné Riba Júlia: Fiókamentés

- Honnan vannak ezek a tojások? – bökött a tojásokra Lina nyuszi.

A bátyja, Palkó úgy tett, mintha nem hallaná.

- Remélem, nem az ürgétől vetted! Tudod, hogy ő lop. Ki tudja, honnan szerzi a portékáit. Anya megmondta, hogy csak Kotlós nénitől vehetjük az új tojásokat.

Palkó még mindig néma maradt.

- Az feltűnt, hogy ezek a tojások nem is egyformák? Ez itt például biztos, hogy nem tyúktojás. Sem az – mutatta Lina.

- Szóval honnan vannak? – folytatta a faggatást.

Palkó ekkor odafordult és megadta magát.

- Igen, az ürgétől van. Na és? Gyorsan meg kellett vennem néhány tojást, az ürge épp erre járt és egy zacskó cukorkát adtam neki a négy tojásért. Ne nézz így rám, inkább segíts festeni!

- Jól van, na! Akkor add ide a legnagyobbat, azzal kezdem – mondta Lina.

A két testvér ezután csendben festett egy ideig, majd Linahirtelen felsikkantott.

- Palkó, ez a tojás megmozdult!

- Ugyan, ne butáskodj már Lina! Én nem látok semmit – nézett oda Palkó.

Pár pillanat múlva azonban repedés hangját hallották. Mindketten azonnal odanéztek a tojásra.

- De hiszen ebből a tojásból – kezdte Lina.

- fióka fog kikelni – fejezte be a mondatot elképedve Palkó.

S valóban nemsokára lehullt a szép színes tojáshéj, és kikandikált egy gyönyörű sárga kiscsibe. A kisnyuszik kikerekedett szemmel nézték, mert ilyen még nem fordult elő tojásdíszítéskor soha.

- Látod Palkó, kár volt az ürgétől venni a tojásokat, biztos ellopta egy tyúkanyótól!

- Jól van, honnan tudhattam volna? Inkább találjuk ki, mi legyen vele!

- Palkó, nézd, reped a nagy tojás is! – mutatott Lina.

- Tyű amindenit! Ebben vajon milyen fióka lesz? – húlt el Palkó.

A nagy tojásból egy enivaló kiskacsa bukkant elő.

- Keríték nekik egy kis enni- innivalót – mondta Palkó.

- Én pedig egy dobozt és takarót, biztos fáznak – mondta Lina.

Amikor a nyuszik visszatértek a szobába, óriási meglepetésben volt részük. A földön újabb színes tojáshéjakat láttak, az asztalon pedig egy fekete csibét és egy kislibát pillantottak meg.

- De édesek! – kiáltott fel Lina.

- Csak azt tudnám, mihez kezdjünk velük – fogta a fejét Palkó.

- Egyelőre tegyük be őket a dobozba, adjunk nekik enni. Aztán betakarjuk őket, mintha a mamájuk alatt lennének – mondta Lina.

- Amíg alszanak, addig pedig keressük meg az anyukájukat! – kiáltott fel Palkó.

- Jó, rendben!

Miután a kis fiókák elnyugodtak, Lina és Palkó gyorsan kiosont a szobából és elindultak a falu felé, hogy megkérdezzék, ki hiányolja a fiókáit. Hamarosan összetalálkoztak barátjukkal, Galamb Gyöngyivel, aki általában minden hírről tudott a faluban.

- Gyöngyi, képzeld, a húsvéti tojásokból kikelt egy sárga és egy fekete csirke, egy kisliba és egy kiskacsa. Nem hallottad, hogy valaki keresné a fiókáit? – hadarták a nyuszigyerekek.

Gyöngyi először alig hitt a fülének és újra lassan is el kellett neki magyarázni, hogy mi történt.

- Liba Bori asszonyságot nemrég láttam sírva, azt mondja, elveszett egy tojása – mondta végül a galamb.

- Jaj, de jó, akkor meg is van az első anyuka! – örült meg Lina.

- Kérlek, Gyöngyi mondd meg neki, hogy jöjjön el hozzánk! – kérte Palkó.
- Rendben, és terjesztem a hírt a többi fiókáról is! – ígérte Gyöngyi.
- Menjünk el a tóhoz, hátha ott lesz a kiskacsa anyukája! – mondta testvérének Palkó.

A tóhoz közeledve óriási hápogást és szárnycsapkodást hallottak, és amikor közelebb értek, látták, hogy két kacsamama veszekszik.

- Biztos, te vetted el a tojásomat, mindig féltékeny voltál rám! – kiabálta Kacsa Kata.

- Hozzá sem nyúltam a tojásaidhoz, már százszor mondtam! - kiabálta a másik kacsamama.

- Szerintem nálunk van a fiókád – kiáltotta Palkó.

Erre mindenki elhallgatott.

- Az ürgétől vettem néhány tojást, amit kifestettünk, de fiókák keltek ki belőle. Van egy kiskacsa is – magyarázta Palkó.

- Ó, az biztosan az én fiam lesz! Bocsáss meg nekem! – fordult a másik kacsamamához Kacsa Kata.

Kata és a nyuszik ezután útra keltek, és mire hazaértek, a kapuban találták Liba Bori asszonyt amint nyúlmanáival beszélgetett.

- Gyerekek, Liba Bori azt mondja, hogy nálatok van a kislibája, ami itt kelt ki egy tojásból. Biztos valami félreértés lehet ez, ugye? – kérdezte csípőre tett kézzel az anyukájuk.

A gyerekek gyorsan bevallottak mindent, aztán Kacsa Katát és Liba Borit a szobába vezették. Nagy volt az öröm, amikor az anyukák magukhoz ölelhatték a fiókáikat.

- Köszönjük, hogy gondoztátok őket, amíg nem lehattünk velük! – mondta Liba Bori.

- Ilyen díszes tojáshéja még egy gyerekemnek sem volt – kuncogott Kacsa Kata.

A délután folyamán megérkezett a sárga csibe mamája is, Tyúk Teri, ő is nagyon boldog volt, hogy meglett a kicsinye. Csak a fekete csibéért nem érkezett senki. Pedig nyúlmama felkereste az ürgét is, és megpróbálta kiszedni belőle, hogy honnan lopta el a tojást. Az ürge azonban nem emlékezett már semmire, és távolabbi helyeken is járt.

- Anya, hadd tartsuk meg a kiscsibét! Mi leszünk a mamája – kérte Lina.
- Igen, nagyon szívesen gondoskodunk róla – mondta Palkó is.
- Kedves tőletek, de azt hiszem, boldogabb lenne egy tyúkmamával és csirke testvérekkel – válaszolta az anyukájuk.
- Tyúk Teri felajánlotta, hogy ha nem jönnek érte, ő szívesen felneveli, úgyhogy holnap elvisszük a picit hozzá.

A nyuszikölykök szomorúak voltak, de megértették a döntést.

Másnap elmentek Tyúk Terihez és elvitték a fekete csibét is. A tyúkanyó nagy szeretettel fogadta a kiscsibét, de a csibe először a nyuszikhoz bújt, akik így szóltak hozzá:

- Menj csak, mostantól ez a kedves tyúkanyó fog nevelni, de mi majd sokszor eljövünk és meglátogatunk.

A fekete csibe ekkor bátortalanul odalépett Tyúk Terihez, aki a szárnyai alá vette, és ettől a kiscsibe hamarosan megnyugodott. Hátrapillantott a nyuszikra, akik boldogan bólogattak és integettek neki.

Amikor Palkó és Lina legközelebb meglátogatta őket, akkor a fekete csibe már úgy rohángált Tyúk Teri és a többi csibéje közt, mintha itt született volna. A kisnyuszik ezt a húsvétot még évekig emlegették, de ezután kétszer meggondolták, hogy honnan veszik a festenivaló tojást.

Tyerjánszkiné Riba Júlia: Nyuszirajz

A napsugár csoportosok Húsvétra készülődtek, és épp a kedvenc húsvéti jelenetüket vetették papírra. Léna is nagy igyekezettel rajzolta a nyusziját, és mellé egy tojással teli kosarat. Közben arra gondolt, hogy a másnapi locsoláson Beninek nemcsak csokitojást ad majd, hanem ezt a rajzot is, mert ő tetszik neki a legjobban a fiúk közül.

Dóri befejezte a rajzát, és felkelt Léna mellől. Beni meglátta az üres helyet és Léna mellé huppant. A kisfiú sietősen rápillantott a rajzára, és így szólt nevetve:

- Mi ez, egy agancsos őzike, vagy egy hosszúfülű kutya?

Lénának összeszorult a szíve és alig hallhatóan motyogta:

- Nyuszi.

De az asztalnál ülő gyerekek addigra már hangosan felnevettek. Lénának ez is nagyon fájt.

- Hiszen látszik, hogy ez egy nyuszi – gondolta magában Léna. - Hogy mondhatott ilyet? Pont Beni?

Szemét elfutották a könnyek és annyit makogott, hogy majd később befejezi a rajzot. Ezzel odament a rajztárolós szekrényhez, megkereste a jelét és be akarta tenni a rajzot a fiókjába, de az utolsó percben meggondolta magát, és inkább összegyúrta és kidobta a szemébe.

Gergő a másik asztalnál ülve mindent figyelt, és amikor Léna a szőnyegre ment, Gergő odament a papírkosárhoz és kihalászta a rajzot. Kicsit kisimította, aztán betette a saját fiókjába. Délután pedig hazavitte Léna rajzát is.

Másnap minden ovis szép ruhában érkezett, hiszen aznap tartották a húsvéti ünnepséget. Először az egész csoport elmondta a nyuszis verseket és elénekelték a tavaszi dalokat. Utána a lányok sorba álltak, kezükben a fiúknak szánt finomságokkal. A fiúk pedig szembeálltak a lányokkal és közösen

elmondták a locsolóverset. Majd egyenként meglocsolták a lányokat, akiktől csokinyuszi, tojást vagy egyéb apróságot kaptak. Ezután mindenki leült a szépen megterített asztalhoz és kezdődhetett az eszem-iszom.

- Nézzétek, ott egy hatalmas húsvéti nyuszi – kiáltott az egyik gyerek.

A gyerekek mind az ablakokhoz tódultak és meglátták, hogy a kertben mászkál egy nagy fehér nyuszi, aki akkora volt, mint az óvónénik. Amint a nyuszi meglátta őket, gyorsan elugrált.

- Gyerekek, induljunk a kertbe és nézzük meg, mit hozott nektek a nyuszi – mondta az óvónéni.

A gyerekek izgatottan özönlöttek ki a csoportszobából az öltözőbe.

Gergő érkezettnek látta az időt, hogy megszólítsa Lénát. Már reggel óta arra készült, hogy odaadja a kislánynak a rajzát, amit hazavitt. Gergő otthon még hozzárajzolt valamit, és így még jobban tetszett neki.

- Léna! Hoztam neked valamit – mondta.

Léna érdeklődéssel fordult meg és nézett rá a kislánynak. Ekkor Gergő elővette a zsebéből és kihajtogatta a rajzot.

- Tessék – nyújtotta át.

- Nahát, ez a tegnapi rajzom? – ismerte fel Léna.

- Igen, nekem tetszett. Kivettem a kukából, és hazavittem. Nézd, rajzoltam rá egy autót, hogy a nyusziid gyorsabban tudja osztani a tojásokat – mosolygott félénken Gergő.

- De jó ötlet! Klassz ez az autó, én ilyen nem tudok rajzolni! Köszönöm Gergő! – Léna csak úgy ragyogott.

- Te pedig azt tanítsd meg nekem, hogy kell ilyen aranyos nyuszi rajzolni! – mondta Gergő.

- Rendben! – mondta mosolyogva Léna.

- Akkor mégsem hosszúfülű kutya ez – gondolta magában örömmel a kislány, és nekilátott az öltözésnek.

A délutáni alvás után a két gyerek egymás mellé ült, és addig rajzolták a nyuszikat és az autókat, amíg értük nem jöttek.

Tyerjánszkiné Riba Júlia: Lackó nyuszi tojásai

A Füles család faluszerte híres volt a tojásdíszítő művészetéről. A három idősebb testvér, Lali, Luca és Lili már kicsi koruk óta segítettek a szüleiknek, így hamar kitanulták a tojásfestés csínját-bínját. A legkisebb nyuszinak, Lackónak azonban nem fűlt a foga az aprólékos díszítéshez. Befestette a tojást egyszínűre, esetleg néhány pöttyöt rábiggyesztett, aztán jöhetett is a következő. A futást és a labdázást azonban annál jobban kedvelte Lackó. Ha csak tehetett, minden idejét labdázással töltötte, akár egyedül is pattogtatta, rugdosta a labdát.

Már csak két nap volt húsvétig, és a család összes tagja a műhelyben szorgoskodott.

Mindenki, kivéve ...

- Lackó! Merre vagy? Gyere segíteni! – kiabált ki az ablakon Lackó anyukája.
- Biztos a barátaival focizik a réten – legyintett Lili.
- Ugyan, ilyenkor a többi kisnyuszi is tojást fest – jegyezte meg Lali.
- Én nem bánom, ha nem segít, úgysem igyekszik, ha itt van – szólalt meg Luca – megcsináljuk nélküle is!
- Hát igen, nem túl szépek a tojásai. A múltkor, még a tojás alapszíne is kilátszott a festék mellett – mondta Lili.

Ezen kuncogtak egy kicsit, de amikor az anyukájuk szúrós pillantását meglátták, elhallgattak.

- Akkor is itt lenne a helye közöttünk, mert mindenkinek ki kell vennie a részét ebből a fontos feladatból – szólt az anyukájuk sóhajtva.

- Már jön is, hallom a labdapattogást – mutatott az ajtóra Lali.

És valóban, pár pillanat múlva nyílt az ajtó, és belépett rajta vigyorogva, labdát pattogtatva Lackó.

- Sziasztok! Hívtál anya?

Füles papa, aki eddig csendben dolgozott, azonnal odafordult Lackóhoz, és így szólt:

- Már rég itt kellene lenned, és tojást festened. És ezerszer megmondtam, hogy labdával nem jöhetsz a műhelybe, mert eltörhetnek a tojások.

- Nem vagyok én olyan ügyetlen, apa – nevetett a kisnyuszi.

- Lackó, ide a labdával! – dörgött rá Füles papa.

A kisnyuszi kelletlenül átadta a labdát, és levetette magát a padjához. Ímmel-ámmal nekilátott a festésnek. Még jó pár tojást el kellett készítenie. Időnként vágyakozva kipillantott az ablakon. Majd testvéreire nézett, akik örömmel, szorgalmasan dolgoztak.

Lili észrevette, hogy figyelni és odafordult hozzá.

- Nézd, van néhány új mintám, megmutatom, ha szeretnéd. Egész egyszerűek.

- Kösz, inkább maradok a pöttyöknél.

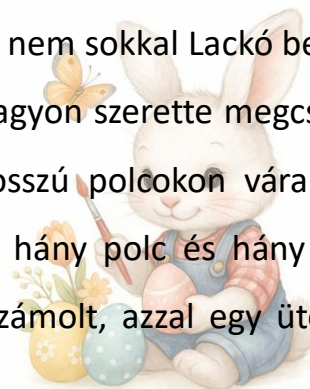
- Ahogy gondolod – fordult vissza a munkájához sértődötten Lili.

Amikor anyukájuk ebédhez hívta őket, Lackó volt az első, aki kirohant a műhelyből. Persze előbb visszakérte a labdáját.

A következő nap délutánján már olyan jól álltak a tojásfestéssel, hogy az anyukájuk kiküldte őket a kertbe játszani.

- Mozogjatok egy kicsit, már biztosan elgémbeređtek a kezeckéitek a sok festéstől.

A gyerekek mind kiszaladtak játszani. A vacsora előtt nem sokkal Lackó benézett a műhelybe. A kisnyuszi nem szeretett festeni, de nagyon szerette megcsodálni az elkészült remekműveket. A kifestett tojások hosszú polcokon várakoztak, gondosan dobozokba helyezve. Lackó számolgatta, hány polc és hány doboz van, tudni akarta, mennyi lehet összesen. Ahogy számolt, azzal egy ütemben pattogtatta a labdáját.

- ... huszonkettő, huszonhárom, huszonnégy, huszon...

Ekkor történt meg a baj. A huszonötödik pattintást nem tudta elkapni és inkább a falnak rúgta. A falról lepattanó labdát akarta elkapni, de ahogy hátrált, hirtelen nekiment a polcnak. Az egész polc sor megbillent és a felső polcokról leestek a tojások. Mind ripityára tört. Lackó szörnyen megijedt. Pár pillanatig csak állt tétován, aztán amint léptek zaját hallotta, fogta a labdáját és kimászott az ablakon.

Füles papa lépett be először, aztán sorra a többi nyuszi. Megdermedt mindenki a látottakon. Aztán sírni, jajveszékelnéni kezdtek.

- Jaj, a tojások, a gyönyörű tojások – fakadt ki Füles mama.

- Mennyi munkánk veszett kárba! – sírt Lili.

- Ki tehette ezt a szörnyűséget? Elrontotta a húsvétot! – zokogta Luca.

- Csak kerüljön a kezem közé az a csirkefogó! – dühöngött Lali.

Csak nyuszipapa állt némán, csendesen, és becsukta az ablakot.

- Jaj, az ablak. Onnan jöhetett a tettes – vetette fel Lili.

- Lehet, hogy egy madár betévedt véletlenül és nekirepült a polcnak – vélte a mama.

- Vagy megint az álnok szarka tört borsot az orrunk alá – mondta Lali az öklét rázva.

- Akárki is volt, nincs mit tenni, össze kell takarítani, aztán hajnalban megpróbáljuk pótolni az eltört tojásokat – mondta gyakorlatiasan Füles papa.

- De ez többnapos munka volt, hogyan tudnánk pár óra alatt rendbehozni? – pityergett még mindig Füles mama.

- Nem tudom, majd reggel meglátjuk. Ma már nem kezdünk bele, mert mindenki fáradt – zárta le a papa.

Annyira fel volt dűlva mindenki, hogy észre sem vették, hogy Lackó mikor jelent meg köztük. Azon sem lepődtek meg, hogy egy szót sem szólt, hiszen mindenki amúgy is nagyon szomorú volt. Lackónak egy falat sem ment le a torkán a

vacsorából. Mázsás kőként nyomasztotta szívét a titok, de nem merte bevallani, hogy ő törte el a tojásokat.

Már a szülők is nyugovóra tértek, de Lackó nyuszi szemére sehogy sem jött álom. Elhatározta, hogy jóvá kell tennie tettét, és ettől a gondolattól kicsit megnyugodott. Gyorsan felöltözött és csendesen kisurrant a műhelybe, ahol már ott voltak az új festetlen tojások. A hatalmas kupac láttán összeszorult a gyomra.

- Ezzel sosem végzek...

De aztán elhessegette magától a gondolatot.

- Legalább meg kell próbálnom! Én tehetek róla.

- Viszont nem lehet minden tojás pöttyös. Inkább megnézem Lili mintáit, és az alapján csinálom meg – döntötte el Lackó.

Először lassan dolgozott, mert még sosem próbált más tojást festeni, mint pöttyöset. Aztán egyre jobban belejött és fáradtságot nem kímélve készítette el egyiket a másik után.

Maga sem vette észre, de egyszer csak elnyomta az álom.

Amikor Füles papa hajnalban a műhelybe lépett, ott találta Lackót festékfoltosan, az asztalára borulva, kezében egy félkész tojással. Füles papa elmosolyodott, és csendben munkához látott, nem akarta felébreszteni Lackót.

Közben Lili, Lali és Luca is bedugták fejcskájukat a műhelybe.

- Nahát, Lackó itt van? – csapta össze a tenyerét Luca.

- És egész éjjel festett – tette hozzá Lali.

- Nézzétek, még az én mintáimat is felhasználta! – derült fel Lili.

Lackó arra ébredt, hogy a testvérei veszik körül és dicsérgetik, ölelgetik. Ezt már nem bírta elviselni és ölelésükből kibontakozva így szólt:

- Én voltam, én törtem össze a tojásokat tegnap! – erre hirtelen megfagyott körülötte a levegő. Lackó lehajtott fejjel folytatta:

- Labdáztam és véletlenül nekimentem a polcnak. Nem mertem bevallani, mert féltem, hogy nagyon dühöseket leszek rám, hiszen tudom, hogy nem szabad labdázni a műhelyben. Este nem tudtam aludni, ezért festeni kezdtem, hogy helyrehozzam a hibám. Sajnos, ezek a tojások nem olyan szépek, mint amiket levertem. Bocsássatok meg nekem! – nézett fel végül könnyes szemmel, de megkönnyebbülve a kisnyuszi.

Senki sem nézett már rá dühösen, hiszen látták, mennyire sajnálja a történeteket. Az anyukája a karjaiba vette és megölelte.

- Nem haragszunk rád, kisfiam – mondta szelíden.

- Jó, hogy elmondtál mindent! Jobb későn, mint soha - tette hozzá Füles papa.

- Szépek ezek a tojások, főleg az utolsók, egyre jobban belejöttél – dicsérte meg öccsét Luca.

- Most viszont lássunk munkához, fessük ki a maradék tojásokat is! Még szét is kell osztanunk őket! – vezényelte Füles papa.

Minden nyuszi ecsetet ragadott, és sebesen dolgozni kezdett. Lackó hálás pillantással körbenézett a családján, és ő is folytatta a festést.

A tojások szétosztása a szokott vidám hangulatban telt, sőt Lackó még nagyobb örömmel rejtette el őket, mert idén sokkal többet dolgozott velük.

Labdázni azért ezután is jobban szeretett, mint tojást festeni, de már nem húzta ki magát a munka alól, mert rájött, hogy milyen jó együtt készülni. Egy biztos: a labdáját többet nem vitte a műhelybe.

Vajda Nelli: Húsvéti csoda

Az erdő sűrű lombjai között beszűrődtek a reggeli nap első sugarai. A kis nyuszi - akit Mucusnak hívnak -, vidáman süttette kis pofiját az éltető melegben a nyusziodú előtt. Kinyitotta a szemét, nagyot nyújtózott, és arra gondolt, milyen vidám napja lesz, hiszen végre itt a várva várt tavasz!

Mucus takaros kis nyuszilány volt, aki igazán szerette maga körül a szépet, a rendet. Cso-daszép színes kiskertet alakított ki az odú előtt, ahol lakott. Az aranyesők már bontogatták rügyeiket, a hóvirágok, mint a télből kilábaló idő első virágos, vonzó növényei bólogtak csokrokban a kora tavaszra. Az illatos ibolyák is kedves kis kékes virágaikkal díszítették a kertet. Magával ragadta a látvány, mely boldogsággal töltötte el.

De Mucus a nyuszilány egyszer csak észrevette, hogy valaki vagy valakik a kert egy részét feldúlták. Minél tovább nézte a felfordulást, egyre haragosabb lett. A nyuszipofi már nem csak a napsütéstől vörösödött ki, hanem a lelkében egyre jobban elhatalmasodó dühtől is. Úgy érezte menten felrobban!

...és ha a kis nyuszi mérges volt vagy dühös, nagyot toppantott lábával, hogy csitítsa a lelkében eluralkodó mérgét. Mucus elég gyorsan haragra tudott gerjedni, de éppoly hamar el is szállt a dühe.

Éppen, miközben magában morgott, elugrált előtte 3 kis nyuszifiú; Belzebub, Bendegúz és Pehely. Hárman együtt igazi energiabombák voltak, hangjuk betöltötte a teret. Talán csak akkor álltak meg, mikor a pizsamát osztották nekik.

Pehely volt a legkisebb, igazi őszinte szeretettel szemlélte a világot. Fekete gombszemeivel érdeklődéssel nézte Mucus vergődését.

- Miért morogsz?

- Mi történt?

- Mi a bajod? – kérdezte egymás után, szinte levegővétel nélkül. De Mucus épp nem volt kedves hangulatában, felcsattanva válaszolt:

- Miért? Miért? Hát nem látod? – mutatott feldúlt kiskertjére.

Dühét nem tudta palástolni, és hogy nyomatékot adjon szavainak, miközben épp zsörtö- lődött, morgolódott, durcáskodott tapsolt egyet mellső kis mancsaival.

Olyan dolog történt, hogy meglepetésében lehuppant a bolyhos kis farkincájára! De a nyuszifiúk mindegyike csodálkozva ült le. Egy csuda színes nyuszitójás termett Mucus előtt. Úgy meghökkent, hogy tapsolt még egyet. Még egy nyuszitójás pottyant le a földre. Piros, sárga, lila és bíbor színben pompáztak. Igazából dühe és haragja összes színe a tojásokon volt látható.

Pehely, Belzebub és Bendegúz szinte egyszerre kérdezték:

- Mi történt?

Mucus elmesélte, hogy nem igazán tudja mi történik, de ha mérges vagy dühös akkor na- gyon rossz érzés keríti hatalmába. De ilyen, hogy tojások potyogjanak a földre, soha, de soha nem történt még vele.

A három kis nyuszifiú bátorítón nevetett és azt mondták oldják meg együtt ezt a kínos érzést. Megfogták Mucus kezét, és együtt lélegeztek, ki-be, hogy lenyugodjon. De igazá- ból ez mind a négy nyuszinak jót tett. Ültek a nagy odvas fán, a tavaszi szellő lágyan simo- gatta a nyuszipofikat és lassan teljes nyugalom szállt lelkükre.

Ahogy lélegeztek, néha felváltva toppantottak egyet, de szívükben és lelkükben már boldogság honolt. Minden kis toppantás után egyre szebb színű tojások születtek, volt az örömtől pirosló- narancs, és sárga, meg a nyugalmat árasztó kék és zöld, és az egészen ünnepélyes fehér, melyet a piros, és a lila tett teljessé.

Aztán azon kezdtek el gondolkodni, hogy mit is csináljanak azzal a rengeteg színes tojás- sal. Mucusnak eszébe jutott, hogy elvihetnék a közeli, erdőszéli házakhoz, ahol elrejteth- nék a fűbe.

Éjjel odaosontak a házakhoz, vigyázva, hogy senki meg ne lássa őket, négyen gyorsan el- rejtették a tojásokat, majd beiskoltak az erdő ágai közé, ahonnan zavartalanul tudták fi- gyelni a gyerekeket.

Ahogy a gyerekek felfedezték a színesebbnél- színesebb tojásokat rejtekükben, és bol- dog mosollyal kis kosaraikba szedegették, valami kimondhatatlan boldogság és öröm töl- tette meg a nyuszik lelkét.

Az örökzöld fenyők árnyékában megtanulták kezelni érzelmeiket, mert tudták, hogy igazán szép tojások csak akkor pottyannak az ölükbe, ha felszabadultak, boldogok, és szívükben szeretet honol. Eldöntötték, hogy évről-évre ilyen ezernyi csodás színben pompázó tojásokkal szeretnék meglepni a környék gyermekeit.

Az Ő boldogságukat látva minden szív meggyógyul egy pillanatra, minden lélekben új örömgyúl.

Dörfler Katalin: Csengettyű sziget a vízesés tövébe

Egyszer volt, hol nem volt, egy nagy kiterjedésű (sok tagot számláló) nyúl család, akik a vízesés tövében lévő Csengettyű szigeten éltek. A papa a Boldizsár nevet viselte, amit több generáción át az elsőszülöttek kaptak, és nem véletlenül, hiszen a három bölcs egyike volt, aki Istent meglátogatta.

Felesége, Borcsa asszony, aki egész évben a Húsvétra készülődött, ontotta a szép ablakdíszeket, a nyuszis párnákat, a szebbnél szebb ötleteket gyerekeknek, süteményrecepteket nyúlanyóknak. Hímzett terítőket és mindent, amivel szebbé tehetné az ünnepet és az otthonukat.

Ifjabb Boldizsár, akit csak Boldinak becéztek, a festékeket szerezte be, a kifújó tojásokat készítette elő, és a kis patkókat, amivel megpatkolják az erre szakosodott nyulak a tojásokat. Egyetlen kislány, Apróka volt a két fiú között, aki már nyúliskolába járt Boldival együtt. Minden reggel elkéstek, mert eljártak az időt iskolába menet, vagy még az otthontotyogó kisöccsükkel, Benivel bújócskáztak egy keveset. Tanárnénijük már az erdőszélen várta őket, mert nem hallották a szélcsengő hangját a nagy játékban. „Igyekeztek, mert ma érdekes vendégek érkeztek, és mondókákat fognak tanítani nektek a közelgő ünnepre!” Szedték is a nyúl cipőt, és lihegve, kimelegedve a futástól, lehuppantak a kispadra. Az osztályteremben sok kis nyúl ült, és tátott szájjal égnek meredő fülekkel hallgatták az előadókat, akik arégmúltról daloltak. Egy rímfaragó idős mester anekdotákat mesélt, és fújta egyik mondókát a másik után.

JÁKOBNAK VOLT HAT FIA

Jákobnak volt hat fia
Mind a hat csizmadia.
Simi, Samu, Sámuel
Dini, Dani, Dániel.

MESE, MESE, NAGY KAKAS

Mese, mese, nagy kakas,
Hegyen ül a farkas.
Kitörött a lába,
Nem mehet a bálba.

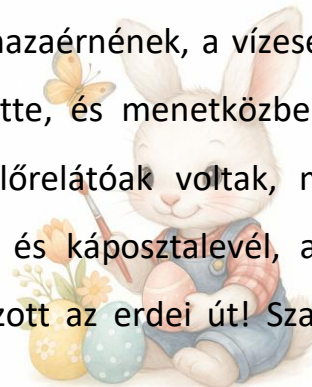

NAGY KEREK ERDŐBEN

Nagy kerek erdőben
Szarkák vesztek össze.
Szarka papné meghallotta,
Szúnyog lábát kirántotta.
Bagolyt küldtek doktorért,
Míg a bagoly ballagott,
Addig a szúnyog megfagyott.

Innentől az osztállyal nem lehetett bírni, dőltek a nevetéstől. Gyorsan kivált hat fiú, és a többiek rákezdték a Jákob mondókájára. A hat fiú nyúl néhol meghajolt bemutatkozásképpen, és közben mondván nevét annak, amit választott, majd kört alkotva egy labdával játszani kezdtek. A tanító néni tudta itt már rendes órát tartani nem lehet. A lányok sem maradtak ki a játékból. Behozták a folyosóról a festőlétrát, és felmászta rá, miközben énekelték, hogy felmászott a nyúl a fára, csizmát húzott a lábára. Az egyik kislány a fogasról lekapta a kalapot, és a fejébe nyomta, majd folytatta a dalocskát: kalapot tett a fejére, hogy a nap ne süssön a szemébe. A kalap mindig a soron következő fejen landolt. A játékban kifáradt társaság lassan leült a helyére, és figyelni kezdtek a tanító nénire, aki bizony, ma úgy adta fel a házi feladatot, hogy nem beszélték át. Lassan vége lett a tanításnak, és mint egy harci csapat, úgy vágódott ki a sok gyerek az ajtón, és futottak az erdőn át haza.

Boldi és Apróka úgy gondolta, hogy mielőtt hazaérnének, a vízesésnél a zuhatagban megfürdenek. A gondolatot tett követte, és menetközben még csatlakozott hozzájuk néhány nyúlgyerek, akik előrelátóak voltak, mert a táskájukban lapult néhány fonnyadozó sárgarépa és káposztalevél, arra az esetre, ha megéheznének. Loholtak, csak úgy porzott az erdei út! Szanaszét dobálták a holmijukat, és ZSUPSZ, már lubickoltak is.

Őzgidák vonultak át a tájon, néhány másodpercre lelassítottak, és nézték a viháncoló gyerekcsapatot, aztán folytatták útjukat. Róka koma pedig, eleséget ment keresni magának, mivel már régen kiürült az éléstára, és naponta hallotta korgó gyomrának hangját. Közeledik a húsvét, és mivel a nyulak ilyenkor csapatostul járnak, úgy gondolta, hogy talán sikerül legalább egyet becserkésznie. Megállt a vízesés melletti bozótosnál, és figyelte a fürdőző csapatot. Kinézte magának Aprókat. A táskákat összeszedte, és eldugta, majd szaglászni kezdett, és ráérezett a zöltségek illatára, amiket kiszedett a táskából. Úgy gondolta, ha más nincs, ezzel is csillapítja ideig-óraig az éhségét. A szanaszét dobált ruhákat egy rakásra hordta össze, majd letakarta lapulevéllal. Úgy tervezte, hogy keresés közben kapja el a csenevész leánykát, és ezzel elbújt. A gyerekek jól kipancsolták magukat, és kimásztak a vízből. Boldi felkiáltott:

- Eltűntek a ruháink és a táskáink! Most mi lesz?

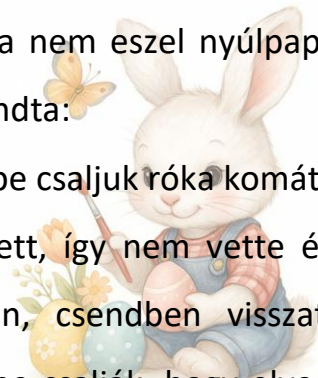
Alma, Apróka barátnője, így szólt a fiúkhöz:

- Rossz lélek ólálkodik körülöttünk, és mivel ketten vagyunk lányok, nektek kell bennünket megvédeni! Lehet, hogy mégse volt olyan jó ötlet a fürdőzés?

Közben Boldi és az egyik osztálytársa, Apacs keresni kezdték a ruhájukat, és megtalálták a frissen letépett lapulevelek alatt. Már tudták a szagokból, hogy tolvaj róka koma vadászik rájuk. Na, komám, te ma nem eszel nyúl paprikást, gondolta Apacs. Lassan a társa füléhez hajolt, és mondta:

- Gyere, visszamegyünk a többiekhez, és törbe csaljuk róka komát!

A várakozás közben róka koma elszenderedett, így nem vette észre a ráleselkedő veszélyt. A két fiú nagyon óvatosan, csendben visszatért a többiekhez, és megbeszélték, hogy róka komát törbe csalják, hogy elvegyék a kedvét a nyúl vacsorától. A két kislány szalmát ment gyűjteni, amit egy rakásban

hordtak össze. A fiúk gyors tempóban gödröt ástak, körülbelül egyméteres távolságban, úgy, hogy csigavonalat képeztek egészen a sziget bejáratáig. Boldi közben hazaszaladt, és kérte az apját, hogy segítsen nekik a rókát csapdába csalni. A föld felső rétegét igyekeztek egyben kiszedni, mert azt a tetejére vissza akarták tenni. Kibélelték szalmával és vékony erdei szagos gyógyfűvel, majd a zöld felületet visszatették. Az apa az utolsó lyuknál a tojásokat tisztogatta, miközben a lábához egy vastag husángot tett.

Róka koma ébredezett, és hallotta a gyerekek zivaját, csak azt nem értette, hogy nem a vízesés felől jön a hang. Megvakarta a fejét, vajon miért? Felállt nyújtózkodott, és látta, hogy a letakart ruhák képezte kupac, ott van, ahová tette. Nosza! Elkezdett cikk-cakkban lassan futni, így kikerülte az első gödröt, viszont észrevette, hogy az egyik nyúlgyerek ott ülve kókadozik. Na, kiskomám, te leszel ma az én vacsorám! – gondolta. De más az elgondolás, és megint más a végrehajtás. A nyúlnak sem kellett több, futásnak eredt. A róka belepottyant a gödörbe, amiből nehezen kikászálódott, de aztán egyikből a másikba esett. Az utolsónál már együtt voltak a gyerekek és az apjuk, és jól elverték róka komát, hogy egy ép csontja sem maradt. Együtt fújták: aki másnak vermet ás, maga esik bele! A róka éhesen, tele sebbel eloldalgott, és a gyerekek vidáman és hangosan mentek Borcsa mama házába ebédelni, ahol mindenkinek jutott étel a tányérjába. Mivel az iskolából nem egyenesen mentek haza, ezért délután tojásfestésre lett befogva a gyereksereg. Közben vidáman mondták a mondókákat, amit ma tanultak az iskolában.

Csengettyű sziget lakói így készültek közösen a közelgő Húsvéti Ünnepekre. Itt a mese vége.

Hajdú Viktorné: A kíváncsi kisnyuszik

Ezen a szép kerek földön élt kettő nyuszi család

Füles a szép lógó fülű törpenyuszi és családja egy nagyvárosban élt kedves embereknél. A nagyvárosban mindig nagy volt a zaj, az emberek siettek dolgozni autóval-busszal. A város tele volt közlekedési lámpákkal, gyárakkal, amelyek ontották magukból a füstöt. Ez a hely csak este csendesült le és néha az elhaladó villamos csilingelését lehetett hallani. Tapsiék viszont a mezőn élt, egy szép nagy üregben egy kis falu közelében. Az üreg mindig a réten szedett szénával volt kibélelve. A falu csendes volt, reggel lehetett hallani, ahogy a tehének kiballagtak a mezőre, méhek döngicséltek a virágokon. Itt az emberek sok időt töltöttek a kertben. A hétköznapi csendes munkát csak a kenyeres autó zenezója zavarta meg, hisz ez az autó vitte minden nap a friss pékárut az embereknek.

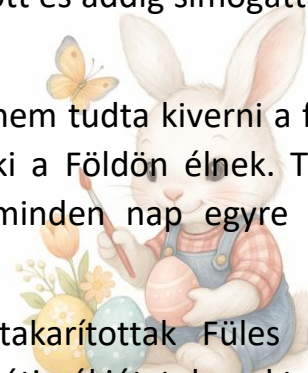
Viszont térjünk vissza a kettő kíváncsi nyuszira. Füles szeretett a családnál élni, viszont már annyira megunta a város zaját és hajtotta a kíváncsiság, hogy milyen lehet az élet a városon túl, illetve szeretett volna találkozni más nyuszikkal is. A szüleivel beszélgetett erről hosszú téli estéken.

- Anya!- szólalt meg Füles. Szerinted élnek nyuszik a városon kívül is?
- Gyermekeim! Biztos élnek nyuszik a Föld minden részén – válaszolta nyuszi mama.
- Anya! Mi lenne ha a hátizsákunkat megpakolnánk magvakkal, répával és egy napon elindulnánk megkeresni a többi nyuszit?
- Eszedbe ne jusson Füles! – vágott közbe mérgesen a papája. – A város veszélyes, sok az autó, villamos, melyek nagyon gyorsan közlekednek és ha nem figyelsz oda még elüthetnek és megsérülhetsz.

Megsimogatta apa Füles fejét, homlokára pusztit adott és addig simogatta míg a kíváncsi nyuszi álomba szenderült.

Így teltek a téli esték beszélgetéssel. Viszont Füles nem tudta kiverni a fejéből, hogy világot lásson és megkeresse a többieket, aki a Földön élnek. Teltek a napok, az órák, a percek...és észrevette, hogy minden nap egyre később sötétedik és tudta, hogy közeledik a tavasz.

Egy szép meleg napon, amíg a szülei éppen takarítottak Füles nagyon unatkozott és gondolt egy merészet. Elővette a hátizsákját tele rakta finom répákkal és elindult...elindult megkeresni a többi nyuszit. Halkan kiosont a

házból és rögtön egy ismeretlen világgal találta magát szembe, a várossal, amelyek napközben mindig forgalmas volt. Eleinte csak ült a járdán és csillogó szemekkel figyelte a járműveket, az embereket. Tele volt kíváncsisággal így egy idő után mikor kibámézkodta magát rohanni kezdett. Hihetetlen ügyességgel kerülgette ki az autókat, a zebrán széleseben száguldozott át az ember lábai között, hogy mielőtt a lámpa pirosra vált átérjen a gyalogátkelőhely túloldalára. Csak rohant és meg sem állt, amíg egy hatalmas épület előtt találta magát, ahonnan nagyon finom illatokat érzett. Ezek a finom illatok a péksütemények illata volt, melyek közt bizony volt ám répás pite is. Egyszer csak megállt egy autó és kosarakban rendezett péksüteményeket rakodott fel rá egy ősz hajú bácsi. Füles úgy gondolta egy kicsit elfáradt, így felugrott az autóra és azt gondolta, hogy egy darabig, amíg kipihen magát ezzel a járművel utazik tovább. Az autó ponyvája alatt kukucskált ki utazás közben. Feltűnt számára, hogy lassan elhagyja a várost, mert már nem voltak villamosok, nem voltak közlekedési lámpák és a házakat is egyre ritkábban látott. Elhaladt mezők és hegyek mellet, ahol friss volt a levegő és érezni lehetett a virágzó fák illatát. Egyszer csak beért egy faluba. Fülesnek furcsa volt ez a csendes hely, nem voltak gyárak, nem voltak rohanó emberek....nagyon tetszett ez a meghitt falucska, így azt gondolta, hogy ideje leszállni az autóról és ismételten gyalog folytatni az útját. Ahogy bámézkodott egyszer csak BUMM! Nem figyelt oda és neki ment egy másik nyuszinak, aki nem más volt, mint Tapsi!

Tapsi egyből rámorgott Fülesre:

- Hé! Hát nem figyelsz! Nekem jöttél és most a fülelem lett egy pukli!
- Ne haragudj! Szeretnék tőled bocsánatot kérni! Nem akartam fájdalmat okozni. Én Füles vagyok. – mutatkozott be.

Szóba elegyedtek és együtt folytatták tovább a sétát és sokat beszélgettek. Tapsi meghívta magához Fülest, megmutatta a nyuszi üreget ahol laktak, amely éppen a nárciszok illatával volt tele. A városon élő nyuszinak nagyon tetszett a hely, ami egyszerű, de annál otthonosabb volt. A két új barát megbeszélte, hogy reggel együtt mennek be a faluba, hisz holnap húsvét lesz és Tapsi az újdonsült barátjának mindenképp szerette volna megmutatni, hogy náluk milyen is a húsvét. Füles elfogadta a meghívást. Boldog volt, de mikor álomra hajtotta a fejét eszébe jutott a szülei és most nagyon honvágya volt, szeretett volna az anyukája hangjára elaludni, egyszer csak nagy nehezen elszenderedett.

Reggel Füles kíváncsisággal várta a kirándulást és megkérte barátját ha végeznek a faluba tartson vele és látogassa meg az ő otthonát és nézze meg, hogy a városba milyen a húsvét. Tapsi szülei elengedték gyermeküket, hogy világot lásson az új barátjával, de szigorúan megkérték, hogy csak 1 estét tölthet a városba utána mindenképpen térjen haza.

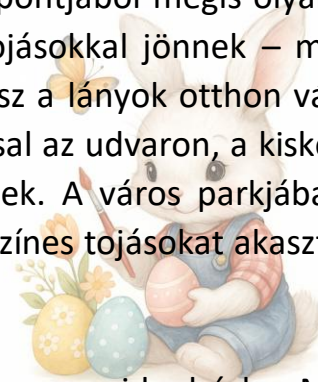
Megreggeliztek és útnak indult a két jóbarát. Leültek egy tölgyfa árnyékába, hátizsájkukat az ölükbe vették és csak figyelték, hogy milyen is a húsvét a faluban. A délelőtt érdekes és csendes volt. Szépen hímzett terítővel kibélelt kosárákkal - melyben illatozott a finomabbnál finomabb húsvéti étel – az emberek a templom udvarára siettek, ahol a szent atya már várta a kedves embereket, hogy megszentelje az ételüket. Érdekes volt ez az „ünnepség”, de még is volt benne valami meghitt, nyugalom. Az emberek jézus feltámadásának történetét mondták el, melyet nagy érdeklődéssel hallgatott mindenki.

Ezt követően a délután már teljesen más volt. Az utcák megteltek lányokkal – fiúkkal. A fiúk vödör vízzel locsolták meg a lányokat, akik hangosan kacagással, visítással fogatták a locsolását. Természetesen a lányok kézzel festett hímes tojásokkal kedveskedtek a legényeknek és frissen sült süttikkel kínálták meg őket. Ezt követően a lányok haza sétáltak vizes ruhájukat átvenni.

Ezután a nyuszik elindultak a város felé, de most Füles ismét ügyes volt és sikerült autóra pattaniuk, így hamar elérték a várost.

-Huuuu! – Tapsi száján csak ennyi jött ki mikor meglátta a gyárat a villamosokat, közlekedési lámpákat.....csak kapkodta fejét, hisz ez annyira más világ volt. Itt minden rohanó volt és tele volt látnivalókkal.

A város közepén leugrottak az autóról egy parkból figyelték, hogy itt milyen is az ünnep. A város mozgalmas volt, de húsvét szempontjából mégis olyan más, hisz látták, hogy a fiúk kosárkába gyűjtött csoki tojásokkal jönnek – mennek miközben a kölni ott lapult az öltönyük zsebébe, hisz a lányok otthon várták a locsolgókat. A kisebb gyermekek hangos kacagással az udvaron, a kiskertben elrejtett csokinyuszikat és csokitojásokat keresgéltek. A város parkjában egy hatalmas fa állt. Erre a fára az emberek különböző színes tojásokat akasztottak, így a fa csodás színekben pompázott.

A nyuszik elfáradtak és haza indultak Beléptek a kapun, majd a házba. Mikor a szülők meglátták Fülest sírtak örömben és össze - vissza puszilgatták

csemetéjüket, hisz megrémültek, hogy tegnap hova tűnt az ő csodálatos gyermekük. Leültek az asztalhoz Tapsival együtt és sokat beszélgettek, majd beesteledett és aludni tértek.

Mikor a nap sugarai besütöttek az ablakon ébredezni kezdtek, majd megreggeliztek és sajnos a két jóbarátnak búcsúznia kellett, hisz Tapsit várták haza a szülei. Viszont megígérték, hogy minden ünnepkor meglátogatják egymást, hisz ezeket a napokat szereteteink körében a legszebb átélni, hisz a földön a legerősebb és a legszebb érzés a szeretet. Ezután Tapsi megfordult és elindult a haza, szívében csupa boldogsággal, hisz az élettől kapott egy új barátot, Fülest.

Szabó Flóra: Húsvét ünneplése

Április húsz, húsvét napja,
Április szép ünnepnapja.
Készülődik minden ember,
Ünneplik az eljövotelt.

Föl a finom, füstölt sonka,
Illatával teli konyha.
Friss kalácsot sütök éppen,
Barka ágat kikészítem.

Festegetek néhány tojást,
Itt az idő, locsolkodás!
Elmondanak sok szép verset,
Meglöcsölnak vízzel engem.

Adok nekik egy-két tojást,
Piros-sárga pöttyös mintást.
Megköszönik ajándékom,
Így búcsúznak, odébbállok.

Készülődünk étkezésre,
Hímes tojást elkészítem.
Kikészítek tányérokat,
Teleöntöm poharamat.

Eszegetek finom sonkát,
Iszogatok édes teát.
Ebéd után játszogatunk,
Kalácsokat majszolgatunk.

Finom illat száll mindenhol,
Béke lakoz most otthonról.
Húsvét napja így lezárul,
Jövő évben újra várjuk.

Farkas Fanni: Húsvéti Mulatság

Nyuszi ugrik, tapsi rázza,
Tavaszi táncol zöld ruhába'.

Hé, kis csibe, merre
szaladsz?

Tojást festek, jaj, ne zavard!

Piros, kék és tarkabarka,
Kosár telik hamar rajta.
Locsolkodók jönnek sorba,
Rózsavíz hull kalapodra!

Csoki nyúl és sok-sok móka,
Húsvét napja csupa jóra!
Ne vess, táncolj, tapsolj nagyot,
Vidám legyen ez a napod!

(15 éves)

Sík Gábor: Egy kis bogár vallomása

Itt élek, nedves barlang a lakásom, semmi kis féreg vagyok Uram.
Te teremtettél, s ezen világon parancsod szerint járom utam.

Megelégszem azzal, mit nyújt ez élet, pondrók, giliszták, patkányok között.
Hálás vagyok, találok étket, nem nézem mit hagytam magam mögött.

Súlyos kő gördül el most az ajtóból, nyíláson kacsint a napsugár.
Emberek jönnek, bizton temetnek, valakire most enyészet vár.

Friss étket hoznak ismét, kiterítve, izgatottan vár férgek hada,
Menjetekek már emberek sietve! Hetekre meglesz a vacsora.

Ó Uram! Mit tett? Csurom vér a teste! Ki érdemelhet ilyen halált?
Mint vadállat tépte volna szerte, ennyi gyalázat égre kiált!

Kezét és lábát szegek verték által, oldalát lándzsahegy tépte szét.
S még mireánk mondják mindig, állat, hogy magyarázza ember tettét?

Mindegy, ha már itt van, férgek asztalhoz, venni húsából, falni a vért,
Bárki hozzájut finom falathoz, rajta, hamar, lakjunk jól ezért.

De jaj, mi történik? Bénul a testem, csak elérjek sziklarepedést!
Szél süvít mostan, tűz pokla éget, sötétség az úr, itt van a vég!

Gonosz, démonok, rémes lidércek, repkednek, pusztítanak mindenfelé,
Ne leljenek meg engem kis férget! S ezrek hullanak lábuk elé.

Csend lett egyszerre, s nem maradt élő a barlangban, csak kiáradt a fény,
S a holt vértelen megtisztult testtel, ragyogott, mint égi tünemény.

Robajlott szikla, nyílt az ajtó, két fehér angyal borult le, elé
Ő mostan felkel, arca mosolygó, s lassan indul az ajtó felé.

Uram! Pedig meghalt, én magam láttam! Most pedig teste maga fény,
Én kis bogár egy csodára vártam, s megadá nekem ezt itt az ég.

Magam fel nem érem, mi volt, mit láttam! Hiszen semmi kis porszem vagyok,
De kint Jeruzsálem városában megértik majd a nagyokosok?

Nékem ki hinné, szólni sem tudok, s eltaposnának pillanat alatt,
Pedig én láttam, ki itt halott volt, harmadnapjára fel is támadt!

Teremtőm, ki e világra alkottál, csak Te tudsz tenni ily nagy csodát!
S akkor a sírban önmagad voltál? S magadat fényben feltámasztád?

Vagy Őt küldötted le erre a földre, ki magad voltál s mégsem magad,
S minden élőért lett meggyötörve, s felmagasztalva Te egy fiad?

Szebeni Boglárka: A legbátrabb tapsifüles

Egyszer volt, hol nem volt, kerekerdő közepén élt egy boldog nyúlcsalád. Ne úgy képzeljétek el gyerekek, mint egy emberi családot. Nyúléknál együtt lakik mindenki, gyerekek, szülők, nagyszülők, dédik, ükők, sógorok, nagynénik. Szóval egy igazán népes családban élnek nyúlék. Ebben a hatalmas közösségben volt egy legkisebb nyúl, Tappancs. Szeretett kijárni a rétre a sok-sok nyúlfival, olyankor eszegették a pitypangot, futóversenyeket tartottak, üreget ástak és átugrálták, egyszerűen jól szórakoztak. Ám tudjátok milyenek a nyuszik? Elég félősek, így mindig volt két őrszem, az egyik az eget kémlelte, a másik pedig szemmagasságban a tájat. Ha valami közeledett, a legkisebb gyanús jelre is felfigyelt a két derék védnyúl, vezényszavukra szétszelelt az önfeledt gyereksereg, visszaiszkoltak nyomban az üregbe. Tappancs, mivel a legkisebb volt jelenleg mind között, igazán ijedős kis jószág volt. Ha átugrott felette egy másik nyuszi, az árnyékára rögvest azt gondolta, hogy lecsap a sas, s emiatt rémülten lapult a földre. Egy napsütéses reggelen, Tappancs épp egy nagy futóverseny után pihegett az árnyékban. Egyszer csak megpillantott valakit az erdőszélen. Egy kislány ült ott, a hátizsákját maga mellé hajítva, és a fejét lehajtva sírdogált. Tappancs közelebb lopakodott, olyan óvatosan, hogy még a pitypang se rezzen meg alatta. Nagyon kíváncsi volt: vajon mi bántja azt a kislányt? Ahogy egy bokor mögül figyelte, hallotta, hogy a kislány ezt suttozza: – Senki sem emlékezett rá... pedig ma van a születésnapom... Ez bizony szíven ütötte Tappancsot. Egy születésnapnak varázslatosnak kellene lennie, nem pedig szomorúnak! A kis nyuszi toporgott, vakarózott, gondolkodott. Hogyan lehetne ezt a szegény kislányt felvidítani? A kicsi nyúl még nem igen érzett ilyet, sajgott a szíve a bánatos kislány miatt. Ügyesen rejtőzködve haladt vissza az üreghez, ahol a többiek épp az ebédhez készülődtek. Mama felkiáltott, amikor meglátta: - Jesszumpepi! Tappancs..36 nyúlfület számoltam és elfelejtettem hozni neked répát ebéd utánra. Ne haragudj rám kicsim! Ások egyet neked is délután! - Semmi baj Mama! - mondta a nyuszi, de igazából picit elszomorodott, hogy neki nem maradt isteni, édes répa desszert gyanánt, csak a káposztát habzsolhatja be. Amíg a többiek rágcsálták a répát, ő arrébb ugrándozott. Hirtelen elvágódott máshova, hogy ne is gondoljon az elmaradt finomságra. Ahogy ugrabugrált, észrevett egy rigót, valami fehérrel a csőrében. – Szia Rigó! Hát, te mit cipelsz? - Van egy kis ház az emberek falujában, az ottani kétlábúak igazán rendesek és mindig tesznek ki ennivalót nekünk, madaraknak. Most is arra szálltam felcsípni pár ropogós magot és a madáretetőbe tűzve találtam ezt a levelet. Nem tudom mi állhat benne, mert olvasni nem tudok. - Mutasd csak, én elolvasom!

A levélben ez állt:

Kedves varázslatos állatok! A hosszú tél után olyan jó lenne valami csodálatos dolog tavasszal. Tudjátok, én hiszek bennetek. Azt mondják, ti csak a mesékben léteztek, de én érzem, hogy valahol ott vagytok az erdőben, a fák között, a madárdalban, a napfényben. A tél nagyon hosszú volt. Hideg, szürke, és sokszor magányos. Úgy vágyom rá, hogy a szívemben megint meleg legyen, ne csak a napsütéstől, hanem valami különleges, varázslatos élménytől! Ha valóra válna egy tavaszi csoda – akár csak egy kis nyom, hogy ti valóban léteztek –, az mindent megváltoztatna. Egy apró meglepetés. Egy jel, hogy a világ tele van varázslattal, még ha néha nem is látjuk. Szeretettel:Peti

Tappancs a levél végére érve hosszan hallgatott. A rigó már el is röppent, de a kis nyúl még mindig a papírt bámulta. A szíve furcsán dobbant. Valami meleg érzés öntötte el, mintha egy tavaszi napsugár fészkelte volna be magát a bundája alá. -Egy csoda... – suttogta maga elé. – Hát ha senki más nem csinálja meg, akkor majd én! Én nagyon szeretnék varázslatos állat lenni! Ez volt az első alkalom, hogy Tappancs úgy érezte: tennie kell valamit, még, ha ijesztő is a küldetés. Félős volt ugyan, de ez a gondolat erősebbnek bizonyult a félelemnél. Futott haza az üregbe, szinte repült. Otthon a nyúlcsalád épp a délutáni szunyókáláshoz készülődött, Mama szaladt a kis nyúl elé. -Végre itt vagy, úgy sajnálom, a répás dolgot, hoztam neked egy isteni karórépát helyette! Remélem nem haragszol rám!- Dehogyan haragszom mama! Nagyon örült a répának, rágcsálás közben azon agyalt, hogy mivel lepje meg a levélíró kisfiút és a szomorú kislányt. Tappancs nem vesztegette az időt. Felmászott a legfelső kamra szélére, ahol a család régi kincsei sorakoztak: gesztenyéből faragott játékok, szárított virágfüzérék, színes tojáshéjak emlékebe... és ott, egy régi dióhéj-dobozban, megpillantott néhány kocka csokit. -Mama, ez még megvan? – kérdezte izgatottan. -Ó, igen, azt még a mókus barátainktól kaptuk ősszel. El akartuk tenni különleges alkalomra. -Ez az! – ujjongott Tappancs. – Ez most az! Nekem is sokkal jobb lett a kedvem egy kis finomságtól! A család először csak pislogott, majd ahogy Tappancs elmesélte a szomorú kislányt és Peti levelét, mindannyian meghatódtak. Az öreg Ükanyuszi még a pici zsebkendőjét is előhúzta a füle mögül és megtörölgette vele a szemét. ---Menj csak, Tappancs – mondta végül Papa Nyúl. – De vigyázz magadra! Tappancs becsomagolta a csokit egy szép falevélbe, kötött rá egy szép ibolyát, és ahogy a nap lebukott a fák mögött, elindult a falu felé. Reszketett kicsit, minden neszre ugrott egyet, de újra és újra eszébe jutott a kislány arcocskája és Peti levele. És amikor végre odaért, a kertkapuban óvatosan lerakta a kis csomagot. Mellé kapart egy kis üzenetet is. – Légy boldog Peti, minden évben eljövök, hogy bízz a csugribugri Szeretettel: Egy ugribugri csodanyuszi. Továbbugrált a szomorú kislány házáig, ott is letett egy csomagot és reménykedett abban, hogy felvidítja vele a lánykát. Másnap reggel Peti boldogan futott ki a házból, és amikor meglátta a

kis csomagot, felkiáltott: -Itt voltak! A varázsállatok tényleg léteznek! Itt járt a nyuszi!!!!

A következő tavasszal Tappancs már nem egyedül indult útnak. Elmesélte a kalandját a többi nyúlnak is, és egyre többen gondolták úgy, hogy ők is szeretnének részt venni ebben a csodatévésben. Eleinte csak a bátrabbak próbálták ki, aztán szép lassan a félénkebb nyuszik is összeszedték a bátorságukat. Színes tojásokat gyűjtöttek, kis csomagokat készítettek, virágszirmokkal díszítettek mindent. Elindultak a falvak felé, és titokban, éjnek évadján elrejtették az apró ajándékokat a gyerekek kertjébe. A kicsinyek reggelente boldogan ébredtek, suttogva beszéltek a húsvéti nyusziról, aki éjjel csodát vitt nekik. Híre ment a világban, és a régi történetből hagyomány lett. Mert néha elég csak hinni a csodákban... és egy nyuszi máris útra kel. És ha figyeltek, talán idén tavasszal is halljátok, ahogy a fű között suhan egy apró tappancs.

Az lehet, hogy éppen Tappancs.

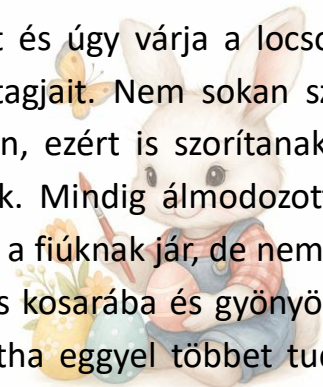
Fodor Enikő: Egy varázslatos húsvét

Egyszer volt, hol nem volt, talán igaz sem volt, vagy ki tudja, talán mégis. Élt egy icurka-picurka kis falucskában egy szegény sorsú kislány, akit úgy hívtak Harmatka, még pedig azért kapta ezt a nevet, mert akkor látta meg a napvilágot ez a tündéri kislány, mikor a fűszálakat belepte a hajnali harmat.

Harmatka az álmodozás nagy mestere volt, nem volt szinte semmilyük, de mindig mielőtt elaludt elképzelte, amit nagyon-nagyon szeretne és másnap mikor felkelt, azt sem tudta, hogy álmodta-e, vagy valóságos volt, úgyhogy eldöntötte, hogy számára az lesz a valóság, amit elképzeli.

Egy nap, mielőtt épp iskolába indult volna, elhatározta, hogy senki nem ronthatja el a kedvét, hiszen már nem sokat kell aludni és itt a húsvét. Harmatka alig várta ezt az ünnepet, mert tudta ilyenkor együtt süti, főz az anyukájával és úgy teletömhetni a pocakját, hogy következő húsvétig elég lesz, ugyanis Harmatka családjának hétköznapi menüje nem túl változatos. Többnyire főtt krumpli és rántott leves, süteményt is csak húsvétkor és karácsonykor eszik és az a sok-sok tojás, ó, de mennyi tojás, amit együtt fest ki az anyukájával, nem olyan sok az, valójában mindössze öt darab tojás, mert a többi kell az ételekhez, de Harmatka azt az öt darab tojást olyan soknak látja, mint más százat. Már el is képzelte, hogy milyen mintákat fog rá készíteni és ha vége az iskolának el is megy a rétre, hogy szép színes virágokat szedjen és azokkal fogja díszíteni.

Gyorsan el is telt az a nap az iskolában, a tanítónéni főként a húsvétról beszélt nekik, hogy mit is ünneplünk ilyenkor és hogy hogyan készülődnek rá az emberek a világ minden táján, Harmatka tátott szájjal hallgatta a tanítónénit. Ez a kedvenc ünnepe hivatalosan is kijelenthetjük. Imádta, mikor izgatottan az egyetlen szép ruháját, amit az anyukája varrt neki, húsvét hétfőn felveheti, sőt ilyenkor szépen be is bodorítja rakoncátlan fürtjeit és úgy várja a locsolkodó fiúkat a szomszédságból, na meg a rokonság fiú tagjait. Nem sokan szokták meglocsolni mindössze öten az apukájával összesen, ezért is szorítanak ki öt tojást a húsvéti ételekből, amit szépen kidíszítenek. Mindig álmodozott róla, hogy egyet megtart magának, de nem teheti, hisz az a fiúknak jár, de nem bánja beéri azzal, hogy szépen kidíszíti őket, beleteszi a kis kosarába és gyönyörködik bennük. Reménykedett benne, hogy idén majd hátha eggyel többet tud neki hozni az apukája.

Amint véget ért az iskola, rohant is a közeli rétre és anyi ibolyát, nefelejcsét és kökörcsint szedett, hogy alig fért el apró kis kezeiben. Amint hazaért beletette őket egy vízzel töltött üvegbe. Anyukájával megbeszélte a húsvéti menüt és képzeletben már fel is falta mindet. Kikészítette szép kis ruhácskáját és csak bámulta míg el nem aludt, azzal is álmodott, hogy szép ruhájában pörög-forog, göndör fürjeit a tavaszi szél összeborzolja, nyuszikák ugrándoznak rajta körbe-körbe és színes kismadarak éneke táncra perdítik, de egy hangos morgás felébresztette csodás álmából. Mi lehetett az? Nem volt más, mint a hasa. Annyira korgott már az éhségtől a pocakja, hogy felriadt.

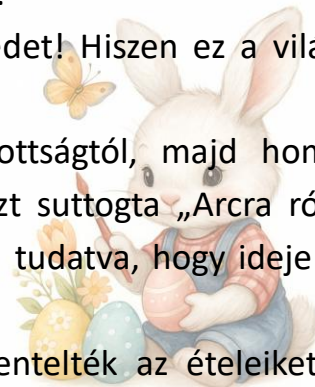
Hallotta ahogy anyukája és apukája a konyhában beszélgetnek edény csörömpölés mellett. Eljött, eljött hát végre ez a nap is, mikor anyukájával együtt süthet, főzhet közben bele-bele nyalhat egy-két finomságba. Szaladt is kifelé a konyhába, és látta, hogy anyukája és apukája háttal állnak neki és valamit suttognak egymásnak, mikor észrevették Harmatkát, anyukája vidáman egy óriási puszival fogadta, majd az apukája is, és boldogan mondták neki, hogy idén nem ötöt, hanem hat tojást díszíthet ki, így egyet megtarthat! Hát mi ez, ha nem húsvéti csoda? Annyira boldog volt, hogy talán még soha nem örült ennyire semminek.

Neki is láttak a nagy munkának, anyukája ide-oda ugrált a konyhában, Harmatka folyton azt leste mikor miből tud egy-két falatot elcsenni. Délutánra kész is lettek az összes étellel, amiből már Harmatka este nem is evett, mert úgy jól lakott a főzés közbeni nyalakodástól. Mikor leszállt az este, anyukájával ketten leültek a konyhaasztalhoz és szépen kidíszítették mind a hat tojás, ötöt Harmatka egyet pedig az anyukája. Volt ott mindenféle szín, piros, kék, zöld, szép virág mintákkal ékesítve.

- Na és melyiket választod? – kérdezte anyukája.
- Hát Anyukám, ez nem is kérdés. Csakis a tiédet! Hiszen ez a világon a legeslegszebb tojás! - válaszolta Harmatka.

Anyukája szemei könnybe lábadtak a meghatódottságtól, majd homlokon puszilta és megsimította édes kis arcocskáját és azt suttogta „Arcra rózsapír, csillámpor szemre, boldog a kislány reggelre!” Ezzel tudatva, hogy ideje ágyba bújni.

Vasárnap közösen elmentek a templomba, megszentelték az ételeiket, amit készítettek. Volt, aki olyan nagy kosárral ment, hogy alig bírták cipelni, nekik nem volt túl sok minden benne, de Harmatka úgy gondolta, hogy hiába kevés,

akkor is a világ legfinomabb étele van náluk, hisz az anyukája főztjénél nincs jobb. A nap hátra lévő részét együtt töltötték. Apukája olyan történeteket tudott mesélni, ami folyton lenyűgözte Harmatkát.

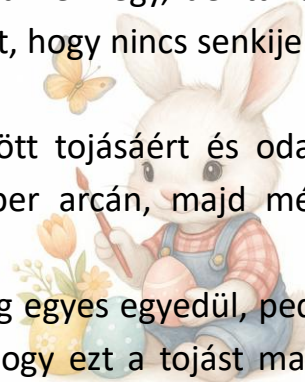
Eljött a várva várt húsvét hétfő. Felvette a tökéletes ruhácskáját, anyukája bebodorította a haját, majd szépen felpakoltak az asztalra, ha jönnek a vendéget tudják megkínálni. Harmatka kitette az ételek mellé a szép színes tojásokat, de csak ötöt, mert úgyis annyian jönnek. A hatodikat eltette magának. Először apukája locsolta meg illatos kölnivel és mivel szépen szavalt kapott is egy tojást, amit maga választhatott ki. Később jött Feri bátyja a fiával, a kicsi Ferivel, ők is választottak egy-egy tojást, ettek egy keveset, majd egy kis beszélgetés után tovább indultak. Később jött a szomszédságból Miki és István, ők sem ettek valami túl sokat, elvitték a maradék két tojást és tovább is álltak. Mivel mindenki volt, akire számítottak, a nap is kezdett nyugovóra térni, így Harmatka anyukája azt gondolta kezdhet elpakolni az asztról, de ekkor egy hangos kopogás törte meg a csendet.

- Ki lehet az? – kérdezte Harmatka.
- Nem tudom, siess nyiss ajtót! – mondta anyukája.

Harmatka kinyitotta, de nem ismerte a bácsit. Kalapja jól a fejére húzva alig lehetett látni az arcát, annyit kivett belőle, hogy egy idős ember. Kopott zakót viselt, a vállán ki is volt szakadva. Ráadásul csak annyit dörmögött az orra alatt, hogy „Szabad locsolni?”. Harmatka és anyukája udvariasan megengedte és beinvitálták szerény otthonukba. Megkínálták abból a kevéske kis ételükből, ami maradt. Az öreg nem volt szégyenlős, szinte mindent felfalt. A kislány kérdően nézte a bácsit, verset se mondott, ráadásul felfal tőlük minden ételt, pedig láthatja milyen szegényesen élnek, de azért illene neki is adni tojást. Vagy nem? Hezitált Harmatka, hiszen annyira örült, hogy marad neki egy, de itt van ez a bácsi, olyan magányosnak tűnik, hiába morcos. Lehet, hogy nincs senkije és már nagyon éhes volt, azért ment hozzájuk.

Eldöntötte. Neki adja a tojást. Elszaladt féltve őrzött tojásáért és odaadta a bácsinak. Egy könnycsepp csordult le az öregember arcán, majd mélyen a kislány szemébe nézett és így szólt:

- Sok helyen voltam ma, de itt vendégelték meg egyes egyedül, pedig ez a ház tűnik a legszegényebb háznak. Tudom, hogy ezt a tojást magadnak akartad, mégis nekem adtad. A nagylelkűségetekért én is megajándékozlak most titeket. – szólt az öreg és csettintett egyet.

Harmatkán a ruha átváltozott gyönyörű szép selyemruhává, amit ragyogó kövek díszítettek akár csak a csillagok, olyan fényesen pompáztak a ruhán. Az asztalon annyi étel termett, hogy talán egész életében nem látott még annyit. A kislány és anyukája csak törölgették a szemüket, hogy ez tényleg megtörténik? Az öregember eltűnt, mintha ott sem lett volna. Egyszerre nevettek és sírtak, ölelték egymást, majd jól belakmározta a csodás ételekből és nyugovóra tértek. A kislány oldalra fordította fejét és a tojás ott hevert a kis asztalkáján, pont, ahol hagyta.

Vajon álmodta vagy valóság volt? Ezt már mindenki döntse el maga, ennek a történetnek itt a vége, fuss el véle

Michalovics Mónika:: Nyuszivarázs

Kerka partján, kertem végén
Egy csodaszép mező áll.
Épp ott lakik Pali, Panni,
Egy boldog kis nyuszipár.

A bundájuk olyan selymes,
Pici orruk szimatol,
Hogyha egyszer Te is ott jársz,
Tán' látod Őket valahol.

Tölgyfa alatt nyusziüreg,
Pici ám de takaros,
A kis nyuszik nótájától
Olykor kissé zsivalyos.

Húsvét táján nagy a forgás,
Tojásokat festenek,
S a Húsvétnak reggelére
Tele rejtik kertedet.

A reggeli pirkadatkor
Sok kis gyermek keresgél.
Vajon mit hozott a nyuszi?
Mit rejthet e bokor még?

Sok-sok vidám gyermekmosoly,
Pici, üde arcocskák...
S boldog kacaj a kertek alatt,
Hirdeti a Nyuszik varázsát.

Iochom Zsolt: Elsőlocsolás

Szép nap van ma,
húsvét másodnapja
Locsolni jött a család
minden férfi tagja.
Apa írta e rövid kis
versikét nekem,
Mert én még a betűket
nem ismerem.
De a régi szokást
én is tovább őrzöm,
S a szép lányokat,
nőket megöntözöm.
Majd, ha nagyobb leszek,
hosszabb lesz a versem,
Megtanulom fejből,
jól eszembe vésem,
De most csak ennyit kérdek:
szabad-e locsolni?

Iochom Zsolt: Józsi locsoló verse

Hogyha húsvét reggelén ébred a világ,
kicsi lábam topog, már anyához siet.

Két évem lassan betöltöm,
szavaim még kevesek,
De szeretettel érkezem,
s a verset elkezdem:
- Apa, mondjad!

Csepp-csepp, friss illat,
szép virágok között,
Locsolóvíz csordul,
szeretettel hozom.

Anya, Mama, fogadjátok
e kis versikémet,
Szeretettel öntözgetlek,
hogy viruljon életetek.

Bár még kicsi vagyok,
de a hagyományt folytatom,
Így kérdezem most tőletek:
Szabad-e locsolni? Feleljetek!

Kurilla László: Nyúl mulatság

Kint a mezőn nyuszi koma
ide-oda ugrál.
Úgy érzi a lábaiban,
közeleg a nyúlbál.

Nyúllányokkal találkozik,
táncot jár majd hajnalig.
Jutalmat kap az a páros,
aki bírja reggelig.

Szentjánoskák lámpáskái
beragyogják a mezőt,
a túloldali patakparton
elterülő legelőt.

Zenét szolgál a sok tücsök,
kuruttyolnak a békák.
Héthatárban nem pihennek,
táncolnak a nyulacskák.

Kiskosárban hímes tojás,
ezt kapják a nyúlfiúk.
Nyuszilányok kapnak tőlük
harmat ázott koszorút.

Vége van már a Nyúlbálnak.
Elpihenhet mindenki.
Teljes évig a két nyertest
minden nyuszi ünnepli.

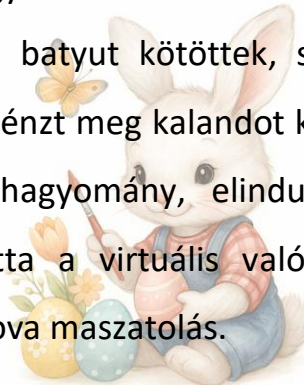

Jámbor Ildikó : Hét Húsvét emléke

Mikor is volt az, amikor egy egész néptáncgyűttes tette tiszteletét nálunk Húsvétkor? Hollókőről jöttek, már letudva az ünnepi, hagyományőrző fellépést - csupa fiúcsapat - jöttek locsolkodni!

Az együttes lánytagjait sorra járták, így hát hozzánk is benéztek, mert az iskolai tanulmányokat akkoriban befejező lány gyermekem is ennek a dicsőséges társaságnak volt tagja. Öröm volt rájuk nézni, fekete csizmásan, lobogó fehér ingben vagy mentében, fejükön árvalányhajas kalappal, friss illatúan, jókedvvel sorjázta be az ajtón. Nem maradtak sokáig, hiszen tudták ők, hogy azért nem illik ilyen nagy számban sokáig időzni, de azért megették a sonkatekerceset, vettek a kosárból piros tojást, s aki nem vezetett, egy pohár jóféle egri bort is felhörpintett.

Kutatok az emlékeimben, hiszen most volt, most volt ez, a kétezres évek elején. Még ettek a női szeszélyből, - a hab a bajszukon ragadt -, aztán meghúzták a szódásüveget (kéznél volt náluk, mert a skanzen faluban azzal locsolkodtak), meghintettek bennünket rózsavízzel is, s aztán továbbálltak. A legdelibb – a vőlegénynek való - később aztán visszajött, hogy tovább időzzön, diskuráljon. Persze abból a párkapcsolatból sem lett semmi, mint ebben az időben minden háznál. A felserdült, iskolát végzett fiatalok vagy elmentek a fővárosba valamelyik főiskolára, egyetemre, de igen sokan, batyut kötöttek, s irány Anglia, vagy valamelyik még távolabbi ország, ahol pénzt meg kalandot keresni lehetett. Megváltozott az ünnep, átalakult a hagyomány, elindult egy megállíthatatlan folyamat. A való életet felváltotta a virtuális valóság, a szembenézést a sunyi tekintet, az elhatározást a tétova maszatolás.

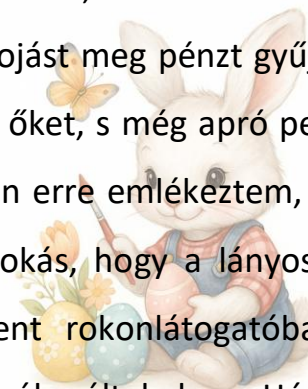

Ezekről az évekről szeretnék írni, pontosabban, most, hogy megint itt az ünnepi dátum, ezeket próbálom felidézni. Az ezredfordulótól kezdve hét esztendő telt el, mire végképp más irányt vett az életünk. Leginkább, mióta 2004-ben beléptünk az Unióba, s más hatások, más környezett irányította az életünket.

Ebben az időben – amikor eladó lány volt a háznál - minden esztendőben csak bekopogott egy-két locsoló a keresztény ünnep hétfőjén. S mi, anya-lánya vártuk a vendégeket! Asztalt terítettünk, piros tojást festettünk, az abrosz hátán illatozott a sonka, a friss retek, hagyma, torma is került, s egy-két ünnepi sütemény.

Még Székelyföldről hoztam a lyukhímzéses, kerek fehér terítőt, s hogy csábítóbb legyen a környezet, az asztalra került egy-két porcelán nyuszi, hímes tojás. Nem nagyon volt időm, sem gyakorlatom benne, de azért az ünnepre sütöttünk is, legalább kétfélét, mákos és diós kalácsot, linzert, zserbót, gyümölcstortát.

Gyermekkoromban, a vidéki környezetben ilyenkor virágba borult a gyümölcsfákkal teli utca, a kapubejáratnál virított az aranyeső, az előkertben a nárciszok, a tulipánok. Mivel a Húsvét mozgó ünnep, a karcos hidegtől, a langyos meleg időjárásig minden előfordult. Kislánykoromban nemcsak az óvodás meg az iskolástársak jöttek, hanem az utcabeli, csak látásból ismert legénykék, dél fele pedig már a lázasan zacskóba tojást meg pénzt gyűjtögető cigány fiúcskák, ismeretlenek is. Jó szívvel fogadtuk őket, s még apró pereccel, süteménnyel is megtöltük a zsebüket elmenőre. Én erre emlékeztem, s noha az ezredfordulón már kezdett meghonosodni a szokás, hogy a lányos házak kulcsra zárták az ajtót, s az egész család elment rokonlátogatóba, meg gyógyfürdőbe. Aztán egyszer csak a tv riportok is arról szóltak, hogy Húsvétkor telve vannak a szállodák, aki csak tud, wellnesre megy, hiszen mennyivel

kényelmesebb a meleg vizes medencében várni a feltámadást, s az éttermi asztal mellett fogyasztani!

Bármi is volt a trend, mi gyermekeimmel együtt tartottuk a szokást, vártuk a locsolókat! Az ajtó ilyenkor nyitva volt, az érkezőkkel jókat beszélgettünk. Különösen egy magányos férfiember nyomta le a kilincset minden Húsvét hétfőn. A lányommal az ország másik felében évente megrendezett színjátszótáborban ismerkedtek meg, a közös feladat munkakapcsolat és szoros barátság lett. Tibor - különben gyöngyösi - közel a megyeszékhelyhez, Egerhez, így hát minden Húsvétkor megfordult nálunk. Ízes történetei, folyton reflektáló figyelme lenyűgöző volt. Később, ahogy megtudtuk, szülőhelyén kisbíróként, örök mókamesterként működött. A lakodalmak örök ceremóniamestere, vőfélye volt, s ha eljött a Mikulás szezon, akkor felöltötte a prémgalléros piros kabátot, a fehér vatta szakált, s zsákjával sorra látogatta a gyerekeket. Mivel alkalmi filmszínészként is működött, egy filmes barátja portréfilmet készített róla, az utánozhatatlan és fáradhatatlan gyöngyösi Mikulásról.

Húsvétkor nem nagyon ment máshoz, nálunk időzött napestig. Legtöbbször gyermekekkel együtt mentek el a város szívében megrendezett esti táncos mulatságra, ahová a többiek, a barátok is érkeztek. Az iránta való rokonszenvem miatt nem mondom, hogy úgy kellett, kirakni!

A lányom a húsvéti készülődés miatt is lelt rá a főzés örömére, remek szendvicseket, hidegtálakat varázsoltunk. Aztán egyszer csak a Mindmegette internetes gyűjteményben mint alapreceptre találtam rá az általam kitalált, s a gyermekem által gyakran megvalósított kaszinótojásra!

Ezekon a Húsvéteken gyakran megesett, hogy újabb és újabb vendégek érkeztek, különösen, amikor akkor már egyetemista gyermekem hazalátogatott

a szülővárosába. Ettől kezdve baráti találkozók helyszíne lett ünnepi díszbe öltöztetett otthonunk. Ilyenkor sebtében gyártottuk a hidegtálás ennivalókat. Ma már magam sem tudom, hogyan tellett minderre, de volt elegendő alapanyag itthon. Tartalmasan és jókat beszélgettünk, volt telefonunk ugyan, de még nem „okos”, nem pörgettük megbúvólten a közösségi oldalakat.

Hét esztendő telt el, s a felidézett évek múltán már tizennyolc. Felnőtt egy újabb generáció, akiknek a húsvéti ünnep legfeljebb a családi összejövetelt, meg a tojáskeresést jelenti, meg a különleges belföldi wellnest, vagy külföldi városlátogatásokat. Tibor sem jött hozzánk, nem követtük magányos életének epizódjait. Aztán egyszer csak előkerült a családja! Fiatalon elhagyott élete párja (felesége volt, avagy nem?) két fiút nevelt neki, akikkel egymásra találtak! Hallottunk felőle, egy-két játékfilmben is szerepelt. Játékos alakja, két külön színű szeme, tüsi frizurája különleges helyet talált a szívünkben. Váratlanul jött a hír, hogy megállt a szíve, folyton izgó-mozgó figurája egyszer csak eltűnt a környezetünkből. Más világ jött. Már három éve úgy telnek a Húsvétok, hogy nem reménykedhetünk abban, hogy egyszer csak ránk nyitja az ajtót. Vagy mégis?

Somodyné Jámbor Ildikó: Húsvétkor

Összegyűlnek a bárányok a húsvéti réten,
Zsenge füvet falatoznak komótosan, szépen.
A legszebben csengő is van: Olaszhonba mennek!
A gazdájuk gyerekei nem örülnek ennek!

Gyülekeznek a nyulak is – a tavaszi mezőn
tanakodnak: mit kell tenni ünnep- örvendezőn?
Gyerekeknek-csokiosztás: honnan szerezzék be?
Ha a pénz rá összegyűlik, mennek a Stühmerbe!

Aranyeső ontja szirmát: virul már a kiskert,
Tulipán és zsenge barka, a nárcisz is kikelt!
A gyöngyvirág illatozik, így ragyog az ünnep
A szülőket nem érdekli, a Wellnesbe mennek!

Megszülettek a kiscsibék a húsvéti portán
András gazda örvendezik a sok fürj fiókánú
Bandi fia, Bogi lánya szintén örül ennek,
Húsvét előtt szép ruhában a templomba mennek.

A nagyszülők háza tiszta, régi módit járják:
sonka, tojás az asztalon: a vendégeket várják
Szomszéd Bálint be is kopog, semmit se kérdezett.
Kezében a szagos vízzel, locsolni érkezett!

Szalona Adrienn: A legszebb hímestojás

Történt egyszer nem is olyan régen, itt a szomszédban azon a régi tanyán a völgyben. Épp húsvét tájt járt az idő. Amint a kora reggeli nap első sugarai beszűrődtek a pajta kis ablakán Kakas bácsimár fújta az ébresztőt.

- Kukurikú! Kukurikú! – harsogta be hangja az egész környéket.

Éledezett a természet, ébredtek a tanya lakói. A kecskék és birkák kivonultak a legelőre. Pipacs, a csikó anyukájával szaladgált a karámban. A kacsák és libák ellepték a tavat, nagyokat bukfenceztek a még hűvös vízben.

A kerítés mellett, a rozoga kis házikóban laktak Nyusziék. Nyuszi mama már ébresztgette nyuszikáit. Tudta, hogy ma nagy napjuk lesz. Erre vártak már hónapok óta. Pamacs, a kislánya és Pische, a kislánya ma festenek először hímestojást. Nagy dolog ez egy Nyuszi életében. A családban nemzedékről nemzedékre szállt a tojásfestés tudománya. Messze földön híresek voltak. A legszebb hímestojások náluk készültek.

- Gyerekek gyerekek! Ébresztő! Ideje munkához látni! – Pamacs és Pische nem is vártak magukra sokat, már ugrottak is ki az ágyból.

- Végre felkelt a nap! Fussunk Pische! Menjünk a tojásokért. – ugrándozott egyik lábáról a másikra Pamacs. Pische már hozta is a kis kosárkát és két répát, amit útközben reggeli gyanánt elrágcsáltak.

Útjuk egyenesen Tyúk anyó pajtájához vezetett.

– Jó reggelt Tyúk anyó! Jöttünk a tucat tojásért. – Tyúk anyó már várta a Nyusziakat, hiszen évek óta ő biztosította a tojásokat az ünnephez. Kosárkájukba beletette a legszebb tojásait. Míg a fészeknél foglalatoskodott Pische körülnézett a sok szalma között. Egyszer csak elámulva, tátott szájjal bámult egy másik fészek felé, melyben hatalmas hófehér tojások sorakoztak.

– Nézd csak Pamacs! Láttál már ilyen szépségeket? - A két Nyuszi le sem tudta venni a szemét róluk. Tyúk anyó óva intette őket.

– Eszetekbe se jusson! Tartsátok magatokat távol attól a fészektől! Liba asszony és Liba úr nagyon veszélyesek. Tőlük tojást aztán nem kaptok. A Nagysága egész nap rajtuk ül, csak reggel sétál egy kicsit, hogy megmártózzon a tóban. Fogjátok ezeket, menjetek haza és kezdjétek neki a festésnek. Kis gazdáinknak a legszebb tojások járnak.

A két tesó karján a kosárnyi tojással elindult hazafelé. Anyukájuk már előkészítette a kötényeket, az ecseteket és a színpompás festékeket. Rögtön munkához is láttak. A tojásokra virágokat, mintákat, vonalakat festettek, mindegyik más és más lett. Pamacs mancsa alatt a tojás gyönyörű mintát vett fel. Szép szabályos virágok és egyenes vonalak díszítették. Anyukája megdicsérte, majd megnézet Pische hímestojását is. Pische körül teljes volt a zűrzavar. Minden festékes volt, még ő maga is. Megdőbbenve

nézték mindhárman az elkészült rémséget. Pizse mancsában a tojás inkább volt maszatos, mint mintás. Ilyen csúnya tojás ebben a családban még nem készült. Pizse anyukájára emelte könnyes arcát

– Én nem tudok hímestojást festeni anya! - Szája sírásra gördült. Anyukája megölelte.

– Szép lesz ez kicsikém, csak még gyakorolni kell egy kicsit. – próbála vigasztalni. Pamacs a hasát fogta nevéttében.

– Ez aztán a modern művészet hugi!

Pizse szomorúan nézte a kis elkenődött hímestojást. Ő lenne az első a családban, aki nem tud tojást festeni? Az borzalmas lenne. Jobb tojásra van csak szüksége. Nagyobbra, ahol van hely alkotni.

- Segítened kell Pamacs! Holnap elmegyünk és kérünk egy tojást Liba asszonytól. Lehet, hogy én csak libatojást tudok festeni. – Pamacs folytatta a hahotázást.

- Még mit nem! Hallottad Tyúk anyót, Libáék nem adnak senkinek tojást. Tőlük esetleg ellopni tudod, azt meg te úgysem mered! Nyuszi vagy te ahhoz! - Pizsének nem tetszettek bátya szavai – Nem is vagyok nyuszi! – aztán elgondolkodott.

- Mármint de, persze, hogy Nyuszi vagyok, de nem vagyok nyuszi Nyuszi, én egy bátor Nyuszi vagyok.

Elhatározta, hogy majd ő megmutatja Pamacsnak. Szerez egy hófehér libatojást és elkészíti minden idők legszebb hímestojását.

Másnap reggel Pamacs hatalmas lármára ébredt. Mintha a távolból Pizse hangját hallotta volna.

- Pamaaacs! Pamaaacs! Segítsééég!

Pamacs már rohant is ki az ágyból majd a házból. Pizsét látta futni a réten át, hóna alatt egy libatojással, mögötte Liba úr kitárt szárnyakkal és kinyújtott nyakkal üldözte kishúgát. Már majdnemelkapta Pizse farkincáját. Pamacs nem gondolkodott tovább, nekiiramodott és teljes erővel beleszaladt Liba úrba. Nagyot pördültek az ütközéstől. Míg Liba úr fel sem fogta, hogy mi történt, a két tesó már el is tűnt a láthatáron.

A nyuszi ház kis műhelyében húzták meg magukat.

– Pizse! Mi volt ez? Meguntad az életedet? – morgott Pamacs kapkodva a levevőt.

–Nem, csak megmutattam neked, hogy nem vagyok nyuszi Nyuszi! Most pedig megmutatom anyának, milyen szép hímestojás lesz ebből. – Nyújtotta magasba a tökéletes libatojást.

– Feltéve, ha nem te fested meg. Csináljuk együtt. - Pizse nem bánta a közös munkát, Pamacs megmutatta húgának, hogy készítse a mintákat, hogy fesse a hátteret. Pizse egyre jobban belejött. Így csapatban meseszép hímestojást

készítettek. Egyszer csak halk csipogásra lettek figyelmesek. Keresték kutatták a hang forrását, de csak nem találták.

– Most már kopog is valaki. –állapította meg Pamacs.

- Én akkor sem látok itt senkit- mondta Pize. Már végeztek a tojással mikor Nyuszi mama belépett. A gyerekek várták az elismerő szavakat, de anyukájuk reakciója meglepte őket.

– Ez meg mi? – kérdezte rettegve.

– Mit tettetek? Ebből baj lesz! Ebből hatalmas baj lesz! – szaladgált anyukájuk fel s alá.

– Most azonnal visszaviszitek és bocsánatot kértek!

– De nézd milyen szép lett! Tartsuk inkább meg! – próbált hatni Pize anyukájára.

- Szó sem lehet róla! Hát nem halljátok? Már csipog is, már kopog is! Gyorsan, gyorsan vigyétek vissza. - Pamacs és Pize a tojás fölé hajolt és ekkor rájöttek. A tojás csipog, a tojás kopog.

- Mekkora butaságot csináltam – jött rá Pize. A következő kopogásnál megjelent egy vékony repedés a tojáson.

– Menjünk Pize, ebben a tojásban lakik valaki, szüksége lesz a mamájára.

– Nem Pamacs, ezt egyedül kell rendbe hoznom.- Pamacs erről hallani sem akart. –Testvérek vagyunk, persze hogy segítsek kimászni a slamasztikából.

Pize felkapta a tojást és már futottak is. Odaértek a pajtához ahol Tyúk anyó, békésen csipegette a kukoricát.

– Nocsak, kit látnak szemeim?Jókora felfordulást okoztál itt kora reggel.

– Nagyon sajnálom, azért jöttem, hogy helyrehozzam. Visszahoztam a tojást. - Tyúk anyó közelebből is megszemlélte a tojást és elismerően bólogatott.

- Belátom, tényleg gyönyörű hímestojás lett belőle.

– Nem szeretnéd esetleg te visszaadni Liba asszonynak? – próbálta meg Pize Tyúk anyóra hárítani a feladatot.

- Én vigyem vissza? Madárnak nézel te engem?– Közben a tojás egyre hangosabb lett és egyre nagyobb lett a törés is. Megjelent egy apró csőröcske.

– Én a helyzetekben sietnék. – Most már nem volt visszaút. Megérdemlik, ha Libaék keresztben lenyelik őket. Beértek a pajtába.

– Már megint Ti? Nem volt elég a reggeli tolvajlás? – förmedt rájuk Liba úr.

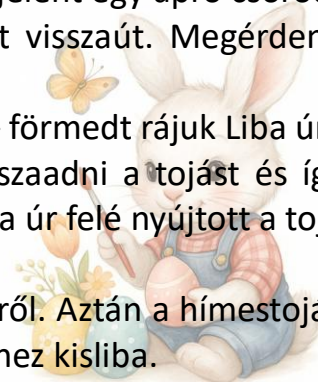
– Nagyon szégyenlem, amit tettem. Szeretném visszaadni a tojást és ígérem, soha többé nem veszem el azt, ami másé. – Pize Liba úr felé nyújtott a tojást.

– Visszaadni? De hát mi ez?

- Ez nem az én tojásom. - szólt Liba asszony a fészekről. Aztán a hímestojás héja teljesen feltört és kilökte belőle magát egy sárga pejhez kisliba.

– Mama? - kérdezte a kicsi Pizétől.

– Oh dehogy, nem, nem! - hadonászott Pize majd Liba asszony felémutatott.

- Mama! – sipította most már boldogan a kicsike.
- Igazatok volt! Ez tényleg a mi tojásunk, akármennyire össze is kentétek. A kisliba bebújt Liba asszonyóvó szárnyai alá, ahol testvérei már szintén megkezdték a tojások kopogtatását. Pamacs és Pize meghatottan nézték a boldog családot, melyet Pize butaságból és önzésből majdnem tönkretett.
- Lásd be Pamacs! Tényleg ez lett életünk legszebb hímestojása, Libáéknak pedig a legszebb húsvéti ajándéka.

(2025.)

Házi Henriette: Tyúk dilemma

Madár vagyok, házi szárnyas,
Kedvenc számom nem a hármás.
Két szárnyam van és két lábam,
Mi is vagyok valójában?

Matekból nem vagyok zseni,
Jó lenne okosnak lenni!
Tyúkeszemről vagyok híres,
Tojásom húsvétkor hímes.

Annyi eszem van, mint egy tyúknak,
Engem csak becsapni tudnak.
Életem egy kész átverés,
Húsvétkor jön tojásfestés.

Azon jár az eszem közben,
Tyúkok vagy nyulak vannak többen?
Én tojtam a tojást vagy nyúl?
Csibém csipogja, hogy: "Anyu!"

Tojásom az én gyermekem,
Őt én nagyon szeretem.
Akkor én vagyok az anyja,
A nyúl csak a répát falja.

Tojásfestést bízni nyuszira?
Kakast hívom egy puszira.
Nem jól látok, az is lehet,
Ám a vak tyúk is talál szemet.

Nem vagyok büszke tyúkeszemre,
De a tréfát nem veszem be.
Gondolkodom tyúkeszemmel,
Beérem pár búzaszemmel.

Tyúknak lenni nem boldogság,
Nyakam vágják, életem fogság.
Közben azon dilemmázom:
Én voltam előbb, vagy a tojásom?

Dudás Zoltán: Húsvétra 1.

Tavaszban jár már az új év.
Rügyet bontott. Jön a húsvét.

Viráglombot visel pár fa.
A csend torka néma hárfa.

Csonka család él a tanyán.
Hallgat a fény az ablakán.

Anyá s lánya szorgos lázban.
Ég a szívük. Mégis fáznak.

Kifújt tojás hagymahéjra
Öntött vízbe merül még ma.

Végül álmuk szelíd mélyén
Látnak hímet a sor végén.

Dudás Zoltán: Húsvétra 2.

Tavaszban jár már az új év.
Rügyet bontott. Jön a húsvét.

Viráglombot visel pár fa.
A csend torka néma hárfá.

Csonka család él a tanyán.
Hallgat a fény az ablakán.

Anyá s lánya szorgos lázban.
Ég a szívük. Mégis fáznak.

Kifújt tojás hagymahéjra
Öntött vízbe merül még ma.

Végül álmuk szelíd mélyén
Látnak hímet a sor élén.

Borján Márta: Veszélyben a húsvét!

Nyuszifalván húsvét előtt nagy a sürgés-forgás,
minden nyuszi izgatottan teszi most a dolgát.
Keverik a festékeket, gyűlnek a tojások,
megtisztítják azokat a szorgos nyuszilányok.
Nyúlanyókák már naphosszat hímezik a csipkét,
hogy a festett tojásokat majd azzal díszítsék.
Nyuszipapák, nyuszifiúk feladatuk kapják,
ők a festett tojásokat a polcokra rakják.
Mindenkinek sok a dolga, lustálkodás nincsen,
szép húsvét reggelre így lesz kész majd minden.
Ám egy reggel hatalmas riadalom támadt,
a sok tojásból ott ők nem leltek, csak párat.
Róka Rudi a tolvaj, nem fér hozzá kétség,
néhány tojást el is tört, ez pedig nagy vétség.
De mit is csinált Gyuszi, a tojások őre?
Elaludt, és sajnos nem volt vészcsengője.
Sírtak is a nyuszikák kétségbeesetten:
most elmarad a húsvét? Hisz az lehetetlen!
Gyuszi tudta rögtön, hogy mit cselekedjen:
azonnal a tolvajnak nyomába eredjen.
Nyúlcipőt is húzott, hisz a tojásokat
vissza kell szerezni, ha törik, ha szakad.
Forró nyomon indult, beért az erdőbe,
ott egy tündért talált ágak közt vergődve.
Szabadulna szegény, de beakadt a szárnya,

bánatosan sírva megmentőjét várta.
Gyuszi nem habozott, kiszabadította,
Bella tündér e tettét rögtön viszonzta.
A mentőakcióra elkísérte hősét:
nyusziknak munkáját ne rókák élvezzék!
Sötét erdő közepében meglelték a lakot,
azt, amelyben a tolvaj, Róka Rudi lakott.
Nyuszi Gyuszi megtorpant, félelem tört rája,
mi lesz, hogyha ő lesz Rudi vacsorája?
Bella biztatóan így szólott hozzája:
„Egy tündérnek veszélytől nő a bátorsága!
Különben is, hoztam tündérport magammal,
ezt még megtoldhatjuk egy kis varázslattal.”
Ettől Nyuszi Gyuszi kissé megnyugodott,
és Bella tündérrel munkához is fogott.
Nyuszi Gyuszi gyorsan kapart egy mély lyukat,
Bella tündér pedig szerzett egy kis rudat.
Ezután a nyíláson tündérport fújt be,
melytől Rudi prüszkölt, menekült kifelé.
A két barát a rudat két végénél tartva,
ravaszdink átesett a gödörbe jajgatva.
Mivel megsebesült keze-lába s feje,
nem kellett félni, hogy támadni lesz kedve.
A rókalakban meglett az elrabolt zsákmány,
lesz húsvét idén is, nem győzött az ármány!
Róka Rudi, reméljük, tanult az esetből,
s elment minden kedve a gonosz tettektől.

Nyuszifalván újra nagy a sürgés-forgás,
be kell hozni gyorsan ezt a lemaradást.
Egy fővel kibővült a dolgos legénység,
Bella tündér lett az újabb kis segítség.
Nem is tétovázott, munkához is látott,
a kész tojásokra szórta a varázsport.
A tündérporból ő egy cseppet sem hagyott,
s egész Nyuszifalva most fényárban úszott.
Húsvét előtt éjjel indult a szállítmány,
s reggel egy fészekben sem volt tojáshiány.
A gyerekek boldogan összeszededgették,
soha nem volt ilyen varázslatos húsvét.
A nyuszik igazolták, hogy nagy öröm kapni,
de még nagyobb öröm boldogságot adni!

Borján Márta: Erdei majális

Hol volt, hol nem, nem is messze
kerek erdő közepébe',
kis állatkák tűkön ülnek,
hamarosan ünnepelnek.

Közeleg a májusünnep,
s ők lázasan készülődnek.
Mindig vidám a majális,
van ott zene, sőt még tánc is.

Ez az ünnep most az idén
még szebb lesz az eddiginél.
Mókus Mimi énekes lett,
s turnéjáról megérkezett.

Ő lesz most az est fénypontja,
már mindenki várva várja.
Örülnek, hogy újra látják,
slágereit fejből fújják.

Hamarosan itt az este,
már minden elő van készítve.
Büféasztal, italpultok,
virágdíszek, lampionok.

Ám hirtelen a tisztáson,
pánik tör ki s riadalom.
Mókus Marci, Mimi bátyja
a hűgát most nem találja.

Nem érti, mi történhetett,
húga illet hogy tehetett?
Délben együtt ebédeltek,
sétálni ment, s nyoma veszett.

Hát most vajon hol keressék?
Mi a terv, hogy nyomát leljék?
Pár mókus indul utána,

biztosan valaki látta.

Ebben bizony nem tévedtek,
néhány nyomot felfedeztek.
Nyúl Katóék kertje alatt
játszadzott egy kis csapat.

Kérdezgették, s ők elmondták,
a Sánta Farkast erre látták.
Hátán cipelt egy nagy zsákot,
mi volt benne, az nem látszott.

Ki is ez a Sánta Farkas?
Egy magányos, sérült ordas.
Fenn lakik egy mély barlangban,
csak ritkán jár lent a faluban.

Nem oly rég még csapatosan
élt egy távoli vadonban.
Vadászok ellőtték a lábát,
így nem vették többé hasznát.

Úgy döntött, hogy elvándorol,
ne tartsák őt sajnálatból.
Rátalált a nagy barlangra,
hová nem ér világ zaja.

Az erdőben is ismerték,
de sajnos mindig kinevették.
Marci és még néhány bárgyú
úgy csúfolták: háromlábú.

Sokáig túrt, ám egy napon
megharagudott, de nagyon!
Mókus Marci megsértette,
mert így hívta az ünnepre:

„Ha eljönnél, meghallhatnád,
hogyan énekel kis pacsirtánk.
S az lenne csak mulatságos,

ha megmutatnád tánctudásod!”

Ezt mondta, és úgy nevetett,
az egész tér belezengett.
Haverjai körülvették,
a farkast ők is kinevették.

Sánta Farkas megfogadta,
annyiban ezt sose hagyja.
Kitervelte a bosszúját:
elrabolja Marci hűgát.

Ezzel fuccs az ünnepségnék,
nincs énekes, csak nézhetnek!
Nevetésből így lesz sírás,
majd rájönnek, ki a hibás!

Tervét tette is váltotta,
szegény Mimi az ő rabja.
Nem neki akart ő rosszat,
csak Marcinak nagy fájdalmat.

Mimi mindebből mit sem ért,
reszket, majdhogynem elalélt.
Sánta Farkas megnyugtatja,
miért tette, el is mondja.

Mimi csak egyet nem értett,
bátyja ilyet hogy tehetett?
Soha nem volt gúnyolódó,
másokat így megalázó.

Jól tudja, e sértő vétke,
a többiek követése.
Igaz, hát mit anyja állít,
ki ezzel van, ebbé válik.

Kis méhecskék – míg ez történt –,
riasztották Bella tündért.
Méh Majának volt vendége,

s reggel lett az estnek vége.

Bella s Maja aludtak még,
így álmukból ébresztették.
Az ágyból ők kiugrottak,
segítség kell, nem alhatnak!

Bella indult hamarjában,
kis méhecskék a nyomában.
Mókus Marcit s kíséretét
a barlangnál utolérték.

Marci ordít: megfizetnek,
háromlábú most reszkethet!
De a tervük kútba esett,
Bella tündér közbelépett.

Aki azért gúnyol ki mást
mert külseje kissé hibás,
annak muszáj megmutatni,
milyen is, ha így kell élni.

Elővette a tündérport,
nem habozott, szórt, varázsolt.
Marcira egy bibircsókot,
a másíknak jó nagy orrot.

Harmadiknak hosszú fület,
negyediknek béna kezét.
Egy sem maradt ki a jóból,
mind kapott a varázslatból.

Mikor ezzel szembesültek,
rettentően megrémültek.
Mi lesz velük, hová bújnak,
ha örökre így maradnak?

Erdőlakók izgatottan,
a tisztáson várakoztak.
A díszes csapat láttára

fakadtak nagy hahotára.

Bella tündér is odaért,
s a bűnösöktől figyelmet kért:
„Bajkeverők, megbántátok,
hogya a farkast csúfoltátok?”

Megjavultok, s vállaljátok
elfogadni a másságot?
Hogyha mindent szántok-bántok,
megtöröm e csúfos átkot.

És akit ti kicsúfoltok,
arról vajon, mit is tudtok?
Ránézésre ítéltetek,
s nem látjátok az értéket.

Lehet, hogy a farkas sántít,
ám csodásan gitározik.
Tegnap éjjel arra jártunk,
szerencsénk volt, mert hallhattuk.”

A bűnösök már szégyellték,
hogya a farkast így lenézték.
Megígérték, soha többet,
csak e csúfság érjen véget.

Bella tartotta a szavát,
visszavonta varázslatát.
Ahhoz így már nem fér kétség,
nem marad el az ünnepség.

Sánta Farkast Marci kérte,
legyen az est díszvendége.
Ha ez nem olyan nagy kérés,
kísérje ő a testvérét.

Sánta Farkas igent mondott,
megvalósult, mire vágyott.
Egy színpadon gitározhat,

s a nézőknek élményt adhat.

Mimi és a Sánta Farkas
hatalmas sikert arattak.
Ismét helyreállt a béke,
minden jó, ha jó a vége!

Borján Márta: Anyák napi ajándék

Sugarait szórja aranylón már a nap,
a fák is smaragdzöld lombokat bontottak.
Méhzümmögés hallik, virágillat terjeng,
madárdaltól hangos az erdő és berek.
Bizony itt a május, a legszebb hónapunk,
most köszönjük meg, hogy a világon vagyunk.
Anyukának jár a köszönet és hála,
a világon senki nem kedvesebb nála.
Borz Benő és Béni szintén így gondolják,
s anyukájukat most megajándékozzák.
Mit is adjanak hát, végre kiötlötték:
a szarkához mennek, s megveszik egy kincsét.
Hajnalban indultak, a nap még alig sütött,
fénye a lombokon épphogy átsűrődött.
Szedték a lábukat, sietniük kellett,
Szarka Szilárd fészke kint volt a tó mellett.

Gyorsan odaértek, szerencsés volt útjuk,
csak a harmattól lett vizes a bundájuk.
Szarka Szilárd éppen akkor repült vissza,
csőrében csillogott egy fényes karika.
A két csatakos borzot, amikor meglátta,
rögtön tudta, kell nekik az egyik zsákmánya.
Készséges volt velük, mutatott néhányat,
de a borztestvérek sokallták az árat.
Útközben gyűjtöttek néhány csigát, gombát,
gondolták ebből majd készíthet vacsorát.
Ám ez nem volt elég a tolvaj szarkának,
jobban örült volna egy madárfióknak.
Borz Benő és Béni nem kezdtek alkudni,
elindultak hamar fiókat szerezni.
Nem is mentek messze, mikor egy kis fáról
csivitelés hangzott néhány fiókától.
A fészkekhez lassan odasomfordáltak,
abban három éhes kis zöldikét láttak.
Egyiket megfogták, de ekkor az anyja
hirtelen lecsapott, s volt ám éles karma!
A testvérek nem is tehettek egyebet

megfordultak, s gyorsan futásnak eredtek.
A veszély elmúltával megálltak egy fánál,
nem is vették észre, egy tündér ült az ágán.
Látta, ami történt, és nem örült neki,
ez a két kis rosszcsont, hogy mert ilyet tenni!
Nem állhatta, hogy ne ijessze meg őket,
mert abból tanulnak, s ezt nem teszik többet.
Leszállt hát hozzájuk, fogta a tündérport,
s egyet a kettőből - hipp-hopp! - elvarázsolt.
Megijedt a másik, mi lesz így most vele,
eddig volt, s többé nem lesz már testvére?
Keserves sírása követ meglágyító,
a testvére nélkül élni sem hajlandó.
Könyörgésre fogta, minden jót megígért,
csak kaphassa vissza egyetlen testvérét.
Bella tündér – ki más? – csak megleckéztette,
hogy az ily tettektől elmenjen a kedve.
Varázspálcájával kis köröket rajzolt,
és a másik bűnös ismét közöttük volt.
Persze lapítottak, el is fehéredtek,
de rögtön felfogták, mit is cselekedtek.
Egy nagy bölcsességnek megértése eljött:
„A cél nem szentesíthet mindenféle eszközt.”
A tündér érezte, hatott az ijesztés,
megnyugtatta őket, nem lesz több büntetés.
Inkább azt kérte, meséljék el neki,
mért akartak ilyen gonosz dolgot tenni.

A két bűnös, most már kevésbé riadtan,
be is vallott mindent sorjában, nyugodtan.
Hogyan is akarták anyjukat meglepni,
s neki ez ünnepen örömet szerezni.
De az ajándéknak így búcsút mondhatnak,
öröm helyett anyjuknakfájdalmat okoznak.
Bella nem habozott, ide segítség kell,
hogy a két borztestvér ne keseredjen el.
Kérte őket, bízzák bátran rá magukat,
nem fognak csalódní, segíti dolgukat.
Először is irány vissza a fészekhez,
hisz soha nincs késő a bocsánatkéréshez.

Félve, de már mégsem annyira reszketve
követték hát Bellát a zöldike fészekhez.
Zöldike mamának nem tetszett az ötlet,
zavarni akarta a közeledőket.

Bella megnyugtatta, jó szándékkal jöttek,
a borzok bűnbánón bocsánatot kérnek.
A kölykök megfogadták, ezután jók lesznek,
ilyen szörnyűséget többé sose tesznek.
Nos, zöldike mama megbocsátott nekik,
indulhatnak haza, mindjárt sötétedik.
Bella tudta, ismét kell a tündérerő,
hogy gyorsan hazajusson a két bajkeverő.
Tündérport szórt rájuk, hazáig repültek,
az aggódó szülők rettentően örültek.
Mikor kiderült az eltűnésük oka,
borzmama két kölykét az ölébe vonta.
Átölelte őket, meg is csókolgatta,
s azt kérte, amit mond, ne feledjék soha:
„Egy anyának a legszebb ajándék e napra,
ha gyermeke mosolyog, s átöleli karja.”

Koczogh Julianna: Kertek királynője

A nap álmosan bújt elő a felhőpaplanok mögül, nagyot nyújtózkodott sugaraival, majd fénnel öntözte meg az ébredő kertet. Pitymallott. A pacsirták egyszerű, kopott, barnásszürke kabátjukban felültek a fák ágaira, s különleges, fényes, sziporkázóan szép dallal dicsérték a Teremtőt. A fák levelei beleremegtek, amikor a hajnali fuvallat csókot hintett rájuk. A méhkirálynő csatarendbe szedte seregét és készen álltak az aznapi harci teendők elvégzésére. A hangyák gyülekezetének tagjai már nagyon várták az új reggelt, hogy ismét lázas munkába kezdhessenek királynőjük utasításainak megfelelően. A tarka szárnyú pillangók a madarakkal együtt szárnyra keltek, hogy étellel pezsdítsék meg a levegőget.

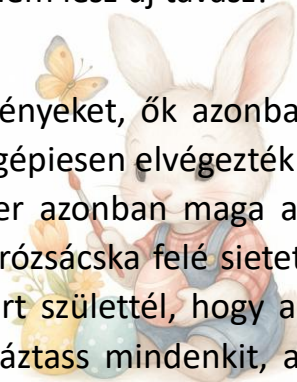
A kertben csak a sokat látott, sok próbát, vihart kiállt terebélyes vén diófák és a karcsú, szélben táncoló, színes virágok maradtak csak egy helyben. Ők ugyanis el nem évülő, örök szövetséget kötöttek az anyafölddel. A fák és a virágok ünnepélyes fogadalmat tettek, hogy gyökereikkel minduntalan hűségesen kapaszkodnak majd az anyaföldbe, az anyaföld pedig azt ígérte meg, hogy hűséges gondviselője lesz a reá bízott növényeknek, tápanyagot szolgáltatva nekik. A kert egy helyben álló lakói napközben gyakorta elbeszélgettek egymással, olykor egymás mellett. A bűgő hangú, öreg diófák lélekbúvárként az élet nagy dolgaira akarták a virágok figyelmét ráirányítani bölcs szeretettel fűszerezve, míg a csilingelve csevegő virágok „lélekbulvar”-ként szintén az élet nagy dolgairól beszéltek, csak éppen a valóságot sokszor mellőző, színes napilapok stílusában. Elvértve azonban megesett, hogy megtalálták a közös hangot. Így történt ez azon a napon is, amikor beköszöntött a tavasz. Épp arról folyt az eszmecsere, hogy milyen örömteli dolog lenne, ha új szelek kezdenének fújdogni. E vágy egy szemvillanás alatt valóság lett, mert hirtelen ott termett a szél, s mint egy ügybuzgó személyi edző, mindenkit meg akart mozgatni. A vén diófák lomhán, recsegve-ropogva dőltek ágaikkal jobbra-balra, a színes virágok fitten, fiatalosan mozgatták minden tagjukat. „Én vagyok a valódi tavaszt hozó szél”- mutatkozott be az „edzést” követően a dinamikus légáramlat. S a tavasz valóban megérkezett. Olyan üdén, s jó illatúan libbent be a kertbe, mint szerelmes lány a randevújára. „Pezsdüljön újra az élet földön, vízben és levegőben!”- kiáltotta diadalittasan. A tavasz amerre csak járt, élet támadt a nyomában. Léptei nyomán szebbnél szebb virágok sarjadtak ki a földből, érintésére virágba borultak a fák, s a madarak párban repültek tovább. A levegőben százféle madárdal csendült, a határban a lágy búza már zsendült. A

vizekben a felszín közelébe merészkedtek a halak, de a föld mélyén még magvak sokasága várt az életre keltő szóra.

A kertben volt egy pici rózsató, amelyről már mindenki lemondott, gondolván, hogy elfagyott a nagy téli hidegben. Azonban a tavasz csókjára felébredt csipkerózsika álmából. „Milyen gyönyörű ez a kert, ahová születtem”- nézett szét csodálkozva a kicsi rózsza. „Milyen hatalmasak ezek a diófák, bölcs tanácsaikra mindig hallgatni fogok”- mondta lelkesedve.

„Ugyan, rá se ránts ezekre a vén, korhadt fákra”- sziszegte neki a szélben a kert egyik zugában megbúvó gyomnövény, a bürök. „Inkább hallgass rám és légy önmagad, hisz megérdemled!”- folytatta. „De ki vagyok én?”- tűnődött a rózsza. „Te rózsza vagy, azért születted, hogy hatalmas töviseket növesszél, s elriaszd, sőt megsebezsd mindazokat, akik közelednek feléd!”- hintette el a bürök a hazugság magvait. „S ne feledd, soha ne nézz az ég felé, minduntalan horgaszd le a fejedet!” „Csakugyan ez lenne a sorsom, ezért születtem rózsának?”- hangzott el az utolsó kérdés a kicsi rózsza részéről, aki ezután már soha nem kérdezett, csak fásultan elszenvedte a hétköznapiak monoton egymásutánját. Folytonosan arra koncentrált, hogy minél nagyobb töviseket növessen, s mindig lehorgasztott fejjel, földre szegezett tekintettel állt a kertben, mint egy megbüntetett kisgyermek. A bölcs diófák hiába szólongatták, s kérlelték a jóra, ő makacsul ellenállt. A bürök beszéde a kicsi rózsza számára hangosabb volt, mint minden más növényé. „A tavasz után jön a nyár, majd az ősz, aztán a tél, s utána jön a nincs tovább, az örök megsemmisülés”- mondogatta folyton-folyvást a bürök a kicsi rózsának, aki ezért még inkább lesütötte a szemét és lehorgasztotta a fejét. „Ne higgy a hamis szónak, hisz lesz új tavasz, lesz feltámadás!”- harsogta a kert egyik ékessége, az angyaltrombita. „Lehet, hogy számodra lesz, hisz neked hatalmas szirmaid vannak, délceg vagy, de én?! Én csak egy pici, rusnya, tüskés lény vagyok, számomra nem lesz új tavasz!”- merült bele az önsajnálatba a rózsza.

A béresek is bejártak a kertbe, hogy ápolják a növényeket, ők azonban soha nem beszéltek sem a virágokhoz, sem a fákhöz, csak gépiesen elvégezték a rájuk kiszabott munkát, s már rohantak is tovább. Egyszer azonban maga a Gazda lépett be a kertbe, s egyenesen a hervatag-kókatag rózsácska felé sietett. „Hát te meg miért búsulsz így, kedves rózsza? Hisz te azért születted, hogy a kertek királynője légy, hogy illatoddal és formáddal elkápráztass mindenkit, aki csak megpillant, hogy a szerelmesek számára hangtalan szó legyél, hogy a szomorkodókat megvidámítsd pusztá léteddel, hogy az Úr asztalát és az oltárt

díszítsd, s ünnepi ajándék légy! Nézz hát fel az égre és nyílj ki, teljesedj ki, szórd szépségedet a világnak! Kelj fel, tündökölj, hisz eljött világosságod!”

A rózsát új életre keltették a gondoskodó Gazda szavai, kinyílt és tündökölni kezdett. Nagyon hálás volt, nemcsak ő, hanem a kert valamennyi lakója, hisz a Gazdának mindenkire volt Igéje. A bürök megremegett, amikor meglátta a Gazdát. „Bár a kert végén el van bújva, gyökerestül szaggattassék ki minden mérgező dudva!”- hangzott az ítélet. A kert többi növényére szivárványként hullott az ígélet: „A tél után lesz új tavasz, lesz feltámadás, hisz Krisztus legyőzte a halált!”

A tavasz után tomboló nyár következett, majd a természetet színesbe öltöztető ősz kopogtatott be, aztán jött a tél, s lett a kert hófehér. A hótakaró fehér halotti lepelként terült el a tájon, amely alatt a kicsi rózsza is várta az új tavaszt, a feltámadást. S ez el is jött, mert a Gazda Igéje kőszálként megáll. A kicsi rózsza új életre kelt, meghajtotta fejét, hogy a Gazda koronát tegyen rá, majd emelt fővel töltötte be küldetését: a kertek királynője lett, így magasztalta a Királyok Királyát. A Királyok Királyát, aki maga a feltámadás és az élet, s aki nekünk is így szól, akik Isten virágoskertjének, az anyaszentegyháznak tagjai vagyunk: „Serkenj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, s felragyog majd néked a Krisztus!”

